

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2001-2002

2 juli 2002

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, HUISVESTING EN STEDELIJK BELEID

Interpellatie van de heer André-Emiel Bogaert tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over de door Vlaanderen betaalde overlastmanagers

Interpellatie van de heer André-Emiel Bogaert tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over de verzilvering van de Telenet-vergoedingen aan de intercommunales voor de overname van hun kabelnetten

Interpellatie van mevrouw Hilde De Lobel tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over het statuut van gemeentelijke en OCMW-VZW's

Met redenen omklede motie

Interpellatie van de heer Johan De Roo tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over de resultaten van het akkoord met de federale regering betreffende de meerkost van de politiehervorming voor de gemeenten

Vraag om uitleg van de heer André-Emiel Bogaert tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over extra middelen voor de politiehervorming

Vraag om uitleg van de heer Jan Loones tot de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, over de financiële meerkost voor de Vlaamse gemeenten van de politiehervorming

Vraag om uitleg van mevrouw Hilde De Lobel tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over bijkomende vergoedingen voor mandaten van OCMW-raadsleden in de bijzondere beheerscomités van OCMW-ziekenhuizen

Vraag om uitleg van de heer Christian Van Eyken tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over de jaarrekening 2000 van de facilitengemeente Sint-Genesius-Rode en het taalgebruik van de oproepingsbrieven voor gemeente- en provincieraadsverkiezingen

Interpellatie van de heer Jan Loones tot de heer Jaak Gabriels, Vlaams minister van Economie, Buitenlandse Handel en Huisvesting, over de aandacht voor landelijke gebieden in het Vlaams huisvestingsbeleid

Interpellatie van de heer Robert Voorhamme tot de heer Jaak Gabriels, Vlaams minister van Economie, Buitenlandse Handel en Huisvesting, over het socialehuisvestingsdossier van de Silvertoptorens in Antwerpen

Interpellatie van de heer Jo Vermeulen tot de heer Jaak Gabriels, Vlaams minister van Economie, Buitenlandse Handel en Huisvesting, over het socialehuisvestingsdossier van de Silvertoptorens in Antwerpen

Met redenen omklede moties

Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Huisvesting en Stedelijk Beleid

Dinsdag 2 juli 2002

VOORZITTER : De heer Jan Penris

– *De interpellatie wordt gehouden om 13.06 uur.*

Interpellatie van de heer André-Emiel Bogaert tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over de door Vlaanderen betaalde overlastmanagers

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Bogaert tot de heer Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over de door Vlaanderen betaalde overlastmanagers.

De heer Bogaert heeft het woord.

De heer André-Emiel Bogaert : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, naar aanleiding van het federaal gevoerde veiligheidsdebat wordt Vlaanderen geconfronteerd met een nieuw soort managers. Na de overlasttaks krijgen we nu de overlastmanager. In het kader van zijn veiligheidsbeleid bracht premier Verhofstadt in april na een bezoek aan Charleroi ook een bezoek aan Antwerpen. Tijdens dit bezoek beloofde hij dat er voor de probleemwijken met federaal geld betaalde overlastmanagers zouden komen.

Achteraf bleek evenwel dat deze managers niet met federaal geld, maar met Vlaams geld uit het Stedenfonds – de opvolger van het Sociaal Impulsfonds – zullen worden betaald. Volgens de Antwerpse burgemeester moeten de overlastmanagers nog voor het eind van de zomer aan het werk zijn. Een en ander werd bekend na de bijeenkomst van de begeleidingscommissie ter verbetering van het Antwerpse politiekorps. Zowel het aanstellen als het financieren van de overlastmanagers – of de beperking ervan tot Antwerpen – roept evenwel veel vragen op.

Is de aanstelling van overlastmanagers een federale dan wel een gewestelijke of gemeenschapsbeslissing ? Kan de federale premier beslissingen treffen voor Vlaanderen die achteraf met gewestmiddelen moeten worden gefinancierd ? Blijft de mogelijkheid tot het aanstellen van overlastmanagers gefinancierd door het Stedenfonds beperkt tot de stad Antwerpen, of komen ook andere steden en gemeenten hiervoor in aanmerking ? Worden die uitgaven via het Stedenfonds ook verrekend uit hoofde van de stad of gemeente die overlastmanagers krijgen toegewezen ? Welk statuut krijgen de zogenaamde overlastmanagers, en onder wiens hiërarchisch gezag kunnen of mogen zij overlast bestrijden en beteugelen ?

De voorzitter : Minister Van Grembergen heeft het woord..

Minister Paul Van Grembergen : Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, bij de besprekingen over het veiligheidsbeleid tussen de stad Antwerpen en de federale overheid was de Vlaamse regering op geen enkele manier betrokken. Via de media hebben we vernomen dat de aanstelling van overlastmanagers een van de voorstellen was die de premier in Antwerpen heeft gedaan. Toen de betaling van de overlastmanagers aan bod kwam, werd gealludeerd op de middelen van het Stedenfonds. Uit contacten met het stadsbestuur is ondertussen gebleken dat Antwerpen waarschijnlijk dit jaar nog een proefproject zal opstarten : één overheidsmanager zal samenwerken met buurt- en pleinwerkers. De betaling van deze manager wordt geregeld in het veiligheids- en preventiecontract dat tussen de federale overheid en de stad Antwerpen is afgesloten. Dit lijkt me een voor de hand liggende regeling.

In principe stelt zich dus geen probleem. Het gaat immers om een beslissing waar de federale overheid en de stad bij betrokken zijn zonder dat de financiële repercussies op de Vlaamse overheid wor-

Van Grembergen

den afgewenteld. Vooralsnog kennen we geen andere steden waarvoor men eveneens een overlast-manager zou aanstellen. Op de vraag naar de specifieke invulling van deze opdracht en het statuut moet ik het antwoord schuldig blijven en naar de betrokken overheden verwijzen.

Deze interpellatie geeft me wel de mogelijkheid een aantal zaken te verduidelijken. In de eerste plaats geldt het algemene principe dat de Vlaamse regering geen verantwoordelijkheid opneemt voor afspraken die tussen de federale overheid en steden en gemeenten worden gemaakt. Dit is een standpunt dat we al herhaaldelijk hebben ingenomen, onder meer naar aanleiding van de politiehervorming. We willen dat principe ook hier toepassen.

Er kan dus geen sprake van zijn dat middelen van het Stedenfonds worden gebruikt om afspraken tussen de federale overheid en de stad te honoreren. Ik wil er trouwens op wijzen dat elke voorafname op het Stedenfonds op zijn minst voorbarig te noemen is. Het voorontwerp van decreet over het Stedenfonds ligt vandaag nog voor advies bij de Raad van State. Ik hoop dat deze commissie de besprekingen over dit ontwerp zo vlug mogelijk na het zomerreces opstart. Als sluitstuk van de hervorming van de diverse fondsen moet het Stedenfonds op 1 januari 2003 in werking treden.

In het voorontwerp is bepaald dat steden in overleg met de Vlaamse regering afspraken kunnen maken over de besteding van de middelen. In tegenstelling tot het zopas goedgekeurde Gemeentefonds gaat het niet om vrij te besteden middelen. Zoals bij het Sociaal Impulsfonds moeten de middelen worden aangewend om de leefbaarheid van onze steden te verbeteren. Dat zal niet met een loep worden bekeken en gedetailleerd worden vastgelegd, want we willen administratieve rompslomp vermijden, maar die benadering is de rugengraat van ons ontwerp waarover het parlement nog zal discussiëren.

Dat steden ook aandacht zullen hebben voor de veiligheid ligt, gezien de grote maatschappelijke gevoeligheid voor dit thema, voor de hand. Het is uiteraard zo dat enkel initiatieven die aansluiten bij de gewest- en gemeenschapsmateries met middelen uit het Stedenfonds kunnen worden betaald. Zo ver staan we vandaag nog lang niet. Eerst moet het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet op het Stedenfonds nog goedkeuren. Daarna kunnen de gesprekken tussen de steden en de Vlaamse re-

gering starten. Die gesprekken zullen niet open zijn : de grenzen ervan zullen worden vastgelegd in de Toelichting en de artikelen van het ontwerp van decreet. Ik wil daarom de commissieleden voorstellen om in het najaar, als we over de tekst discussiëren, alle ideeën hierover in een open gesprek kenbaar te maken.

De voorzitter : De heer Bogaert heeft het woord.

De heer André-Emiel Bogaert : Ik dank de minister voor zijn antwoord dat me voor 99,9 percent bevredigt. Eens te meer is het probleem er vooral eentje van de wijze waarop de burger de zaken percipieert. Naar aanleiding van het bezoek van de premier aan Antwerpen krijgen Jan en Mie Modaal iets te horen dat erop wijst dat overal overlastmanagers zullen worden aangesteld. Achteraf wordt dan gezegd dat de financiering geregeld is, en dan valt de berichtenstroom stil. Vandaag stel ik vast dat de vork goed aan de steel zit. In elk geval zullen we daarop nog terug komen bij de discussie over het Stedenfonds.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer André-Emiel Bogaert tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over de verzilvering van de Telenet-vergoedingen aan de intercommunales voor de overname van hun kabelnetten

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Bogaert tot de heer Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over de verzilvering van de Telenet-vergoedingen aan de intercommunales voor de overname van hun kabelnetten.

De heer Bogaert heeft het woord.

De heer André-Emiel Bogaert : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte leden, over dit onderwerp heb ik twee interpellatieverzoeken ingediend, een met betrekking tot de financiële en economische aspecten van het dossier, en een met betrekking tot Binnenlandse Aangelegenheden, in verband met de gevolgen voor steden en gemeenten. Ik had mijn interpellaties graag in de plenaire vergadering gehouden, maar in de commissie is ook geen probleem voor mij.

Bogaert

Het is een publiek geheim dat zowel bij de GIMV, bij Electrabel als bij de Vlaamse regering een uiterst dringend financieel dossier ter tafel ligt. Er wordt gevraagd de zaak op vrij beperkte termijn financieel af te handelen. Het parlementair jaar eindigt volgende week. We zien elkaar normaliter pas begin oktober terug. De Vlaamse regering zal tijdens de vakantie zeker kordate beslissingen moeten nemen in het Telenet-dossier. Daarom vond ik het mijn plicht om de Vlaamse regering terzake te ondervragen, zodat we in oktober met kennis van zaken akte kunnen nemen van de beslissingen die tijdens de vakantie zullen worden genomen.

Een deelprobleem van de totaalproblematiek vormen de steden en gemeenten. Dat er een acuut gebrek aan financiële middelen bestaat is geweten. Dit overstijgt de grenzen tussen partijen en tussen zittingsperiodes. Alles is begonnen in de loop van 1998, met de vorige coalitie. Dit gaat over de vraag of Vlaanderen een eigen, 'onafhankelijke' telecomunicatiedistributeur moet behouden. De verliezen stapelen zich op, om tal van redenen. Dat is geen verwijt, gewoon een boekhoudkundige vaststelling. Er werd geen nieuwe privé-partner gevonden. Er wordt aan de Vlaamse overheid gevraagd om financieel tussenbeide te komen, via VPM, PMV of de GIMV : hoe het gebeurt is onbelangrijk. Dit alles heeft zware gevolgen voor de rechten en de vorderingen van de betrokken intercommunales, zowel de gemengde als de zuivere, en uiteraard ook van de steden en gemeenten. Achteraf bekeken zijn de overeenkomsten die destijds zijn afgesloten tussen Telenet, met de groep Callahan, enerzijds en de intercommunales, de steden en de gemeenten anderzijds, voor deze laatsten een ware zegen gebleken. Dat is hun goed recht : ze hebben goed onderhandeld.

Het kabelnet in Vlaanderen beslaat 42.000 kilometer, maar het leeuwendeel daarvan is verouderd en kan alleen met substantiële investeringen aan de huidige technische vereisten worden aangepast. Dat is een van de oorzaken van de huidige problemen. De toekomst ligt blijkbaar veeleer bij draadloze verbindingen via satellieten, zo zegt men, dan bij communicatie via de kabel. Daarom heeft de banksector nooit gunstig geantwoord op het verzoek van Callahan. Men was er op het veld niet uit of de kabel of de draadloze verbindingen nu de toekomst hadden, technisch gezien. De lokale besturen hebben hier, via hun respectievelijke intercommunales, terecht in grote mate van kunnen profiteren. In het verleden hadden ze immers dividend. Of het hier ging over een verdoken belas-

ting, laat ik in het midden. Maar ze ontleenden daar een substantieel deel van hun vermogen aan dat nu wegvalt. Via de verkoop zou er een nieuwe pot kunnen worden aangelegd, al dan niet voor duurzame investeringen, voor het aanzuiveren van schulden of het creëren van pensioenfondsen.

Het hoefde dan ook geenszins te verbazen dat de hele Telenet-constructie met de groep-Callahan op een bepaald ogenblik op de helling kwam te staan. Alleen na sterke druk vanuit de hoogste politieke en financiële kringen heeft men begin april een konijn uit de hoed kunnen toveren. Daarbij namen zowel de GIMV als Electrabel en de Vlaamse regering hun verantwoordelijkheid. Zo werd de kabelramp vermeden en stond Telenet opnieuw op de sporen. Maar dit was een tijdelijke reddingsoperatie. Dat is toen ook gezegd in de media, en het is gebleken. De groep-Callahan kwam immers niet toe aan de gevraagde financiering van 1,3 miljard euro. Men mag niet vergeten dat Telenet in de overeengekomen constructie nog honderden miljoenen euro moet betalen aan de lokale besturen. Als ik me niet vergis, en de minister mag me verbeteren, bevatte de overeenkomst van begin april een duidelijke clausule dat steden en gemeenten bij voorrang als schuldeiser zouden worden betaald, indien mogelijk voor 30 juni, maar zeker ten laatste in oktober. Hierbij hield men rekening met het feit dat de richtlijnen voor de begroting bepaalden dat de gemeenten en steden het recht hadden om het deel waarop ze recht hadden vanwege Telenet in hun begroting op te nemen. Sommige gemeenten hebben dat – jammer genoeg – gedaan, andere nog niet. Maar het gaat hier over substantiële bedragen, zodat sommige gemeenten in moeilijkheden kunnen komen. Er is dus begrijpelijkerwijze een soort paniek ontstaan in het eerste kwartaal van 2002, omdat het spook van het faillissement van Telenet opdoemde, dat inmiddels gelukkig is verdwenen. Feit is en blijft dat veel Vlaamse steden en gemeenten via hun respectieve intercommunales ongeduldig wachten op de Telenetmiljoenen. De meest voorzichtige steden en gemeenten hebben dat nog niet mee in rekening gebracht, andere wel.

Ik ken de totale uitbetalingslast niet van Telenet, maar ik weet wel wat gebeurt rond de eigen kerktoeren : in Aalst gaat het over de niet onaanzienlijke som van 12,5 miljoen euro. De vraag rijst wanneer de steden en gemeenten dat geld zullen krijgen. Volgens het via de Vlaamse regering bereikte akkoord zouden ze voor de andere schuldeisers, dus voor de banken, worden uitbetaald, en dat in de loop van 2002. In de huidige stand van zaken moet er misschien een tweede reddingsoperatie komen,

Bogaert

waarbij de GIMV, de VPM, de PMV, de Vlaamse regering en derden zouden worden betrokken.

Mijnheer de minister, welke beslissingen heeft de Vlaamse regering reeds genomen of zal ze nemen inzake de heikele financiële toestand van Telenet, indien zou blijken dat Telenet niet kan voldoen aan zijn financiële verplichtingen tegenover de betrokken steden en gemeenten? Misschien is dat een doemscenario, maar als dit gebeurt, heeft men dan iets achter de hand? Welke begrotingsmaatregelen moeten de betrokken steden en gemeenten nemen als zou blijken dat de voorziene en beloofde Telenetvergoedingen hetzij niet tijdig, dus niet in 2002, hetzij niet worden ontvangen? Is de Vlaamse regering in dat geval bereid het Gemeentefonds aan te passen of te voorzien in een andere financieringsmogelijkheid?

De voorzitter : Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, dit is een zeer belangrijke vraag. De Vlaamse regering heeft inzake de precarie financiële toestand van Telenet en de weerslag ervan op de betrokken intercommunales en gemeenten nog geen specifieke beslissingen genomen. Gelet op de financieringsproblemen die Telenet kent, zal de Vlaamse regering, in de begrotingsonderrichtingen 2003, de betrokken besturen vragen om in hun begroting 2003 enkel die opbrengsten in te schrijven waarvan de inning met zekerheid vaststaat. Met andere woorden, enkel de door de gemeenten effectief gerealiseerde ontvangsten of de door de intercommunale gerealiseerde ontvangsten die zeker aan de gemeente zullen worden doorgestort, mogen in de begrotingen worden ingeschreven.

Ik wil hierbij opmerken dat de Telenetaandelen op dit ogenblik nergens als financiële, vaste activa in de gemeentelijke boekhouding zijn opgenomen. De gemeenten participeren immers onrechtstreeks in Telenet door de onderschrijving van kapitaal in hun intercommunale voor informatie- en communicatiesignalen die de Telenetaandelen bezit, via Interkabel. Bijgevolg gebeuren alle verrichtingen inzake de verkoop van aandelen en distributieinstallaties op het niveau van de intercommunale. Het is pas op het ogenblik dat de intercommunale die verrichtingen in haar rekeningen heeft verwerkt, dat het resultaat ervan aan de aandeelhouders kan worden toegekend. Ik merk dus op dat verrichtingen die plaatsgrijpen in 2002 pas in de ge-

meentebegrotingen voor 2003 een weerslag zullen vinden.

Er zijn echter gemeenten die reeds in hun begroting 2002 Telenetontvangsten hebben ingeschreven. Dit kan financiële problemen geven als die middelen niet worden ontvangen in 2002. Het kan ook leiden tot een tekort in de begroting 2003 als het rekeningresultaat van 2002 wordt ingebracht en de gemeenten in 2003 geen Telenetontvangsten mogen inschrijven zolang ze niet zeker zijn dat ze die ook effectief zullen ontvangen.

Het is echter in de eerste plaats de taak van de gemeenten zelf om voor niet-gerealiseerde ontvangsten passende maatregelen te treffen en om ervoor te zorgen dat de begrotingen en meerjarenplannen toch in evenwicht blijven. Die verantwoordelijkheid sluit volledig aan bij het principe van de gemeentelijke autonomie. Ik stel heel duidelijk dat er geen sprake zal zijn van een voorafname, want daarmee zou de Vlaamse regering zich engageren voor iets waarvoor we niet rechtstreeks verantwoordelijk zijn. U kent mijn houding ten opzichte van het partnerschap tussen de Vlaamse regering en de gemeenten. Ik tracht zowel in woorden, in houdingen als in beslissingen afstand te nemen van een betuttelende voogdijsituatie. De regels blijven echter de regels, ook in dit verband. De Vlaamse overheid kan niet verantwoordelijk worden gesteld voor alle minderontvangsten waarmee de lokale besturen worden geconfronteerd. Ik besef wel dat er een probleem kan ontstaan, maar nu reeds een voorafname doen, zou het principe van de autonomie van de gemeenten schaden. Bovendien zouden we de gemeenten toestaan om een deel van hun verantwoordelijkheid niet op te nemen. Achteraf zullen we bekijken wat wenselijk en nodig is, maar nu is er zeker geen sprake van een voorafname.

In uw derde vraag, vraagt u me of de Vlaamse regering bereid is om het Gemeentefonds aan te passen wanneer zou blijken dat Telenet zijn financiële verplichtingen ten aanzien van de betrokken steden en gemeenten niet kan voldoen. Ik wijs u erop dat het nieuwe decreet over het Vlaams Gemeentefonds reeds uitgaat van een aanzienlijke verhoging van de dotatie, met de bedoeling de bestuurskracht van de gemeenten aanzienlijk te versterken. Het decreet werd reeds goedgekeurd en zal worden uitgevoerd. Ik weet bij god niet waar ik op dit ogenblik, en vooruitlopend op 2003, nog andere middelen zou kunnen vinden, gezien het spanningsveld van de totale begroting. Ik breng liever een moeilijke boodschap dan een makkelijke, want dat is correcter.

Van Grembergen

De startdotatie wordt in artikel 3, paragraaf 3 van het decreet uitdrukkelijk vastgelegd op 1.542.979.000 euro. Dat bedrag is gebaseerd op de som van het Gemeentefonds 2002 en is geïndexeerd. Als we abstractie maken van de middelen die worden overgedragen uit het Investeringsfonds en het Sociaal Impulsfonds, voor een totaal bedrag van 228,3 miljoen euro, bedraagt in 2003 het Gemeentefonds 1.314.633.835 euro. Dat is een stijging met 21,45 percent. De integratie van de middelen uit het Investeringsfonds en het Sociaal Impulsfonds is op zichzelf ook niet onbelangrijk, maar dat verhaal kent u.

Mijnheer Bogaert, u vroeg me ook of ik klaarsta met een noodscenario om de gemeenten te helpen als er sprake zou zijn van calamiteiten. Op dit ogenblik staat er geen noodschip klaar. Als er wel een klaar zou staan, dan zou dat een signaal zijn om de zaken op hun beloop te laten. Ik hoop dat iedereen zich maximaal zal inzetten om onheil te voorkomen en calamiteiten te vermijden.

De voorzitter : De heer Bogaert heeft het woord.

De heer André-Emiel Bogaert : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minster, ik dank u voor het eerlijke antwoord. Ik weet immers graag waar we staan, zowel in goede als in minder goede situaties. Over de financiële invulling van het beleid van de Vlaamse regering, al dan niet via overheidsinvesteringsbedrijven, zal donderdag meer duidelijk worden, want ik heb over de financiering zelf ook een vraag ingediend in de commissie voor Economie. U hebt heel duidelijk geantwoord dat de regering niet klaar is in het geval van een rampscenario. U hoopt met ons dat een dergelijk scenario wordt vermeden en dat er alsnog een degelijke oplossing uit de bus komt voor de telecomdistributeur.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van mevrouw Hilde De Lobel tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over het statuut van gemeentelijke en OCMW-VZW's

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van mevrouw De Lobel tot de heer Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenhe-

den, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over het statuut van gemeentelijke en OCMW-VZW's.

Mevrouw De Lobel heeft het woord.

Mevrouw Hilde De Lobel : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, nogal wat lokale besturen – misschien zelfs alle – hebben functies en activiteiten doorgeschoven naar gemeentelijke of andere VZW's die juridisch onafhankelijk opereren. Soms zijn daar heel goede redenen voor en is ook het toezicht en de controle op die VZW's heel goed geregeld. Ze worden immers bestuurd hetzij door de voltallig verkozen raad, zoals het geval is in Antwerpen met de VZW Pensioenfondsen, hetzij via een evenredige afspiegeling van de raad.

De juridische mogelijkheden van de onafhankelijk werkende VZW's leiden op sommige plaatsen echter tot een wildgroei van gemeentelijke VZW's en oneigenlijke gemeentelijke VZW's. In een aantal gevallen blijken de VZW's gewoon achterpoortjes te zijn voor allerlei activiteiten en zaakjes die liever 'en petit comité' worden geregeld. De juridische vorm van de VZW maakt het immers mogelijk om de vereniging te onttrekken aan de controlebevoegdheid van de gemeenteraad. Over het statuut van de VZW's wordt al lang geklaagd. Het is uiteraard in de meeste gevallen een doorn in het oog van de plaatselijke oppositiepartijen.

Ik herinner me een voorbeeld uit Antwerpen van een tijdje geleden, toen de VLD er nog in de oppositie zat. Een prominent VLD-gemeenteraadslid had zich vastgebeten in een dossier over een sportclub die via het statuut van gemeentelijke VZW terreinen uitbaatte en waarvan de financiële werking ook volledig door de stad werd gedekt. Het raadslid heeft in de gemeenteraad vele pogingen ondernomen om de boeken te mogen inkijken om te kunnen nagaan wat met het stedelijk geld gebeurde. De voorzitter van de sportclub was gemeenteraadslid van de toenmalige SP. In een commissie heb ik hem horen verklaren : 'Zolang ik er ben, zal hij de boeken nooit inzien'.

Het VLD-raadslid is later schepen geworden, misschien wel van Sport. Ik weet niet of hij het dossier uiteindelijk heeft ingekeken, want voetbal interesseert me niet zo. Dat was een voorbeeld uit een vrij ver verleden, maar eenzelfde situatie is nog steeds mogelijk. Er bestaat immers nog steeds geen juridische mogelijkheid om controle uit te oefenen.

Onlangs was er in Antwerpen sprake van een gelijkaardig voorval in het OCMW. Een OCMW-

De Lobel

VZW baat er een soort cultureel centrum uit in lokalen van het OCMW en met personeel van het OCMW. Dat personeel wordt door het OCMW aangeworven, geëvalueerd en eventueel sancties opgelegd. Uit de jaarverslagen blijkt dat de activiteiten die er plaatsvinden voor meer dan 60 procent activiteiten van het OCMW zijn. Het is trouwens een VZW die heel goed werk levert en heel nuttig is voor Antwerpen. Vroeger zou ik de VZW gerangschikt hebben onder de goed geregelde VZW's, waarvoor er een goede reden was om de werking onder VZW-vorm te regelen. De raad van bestuur is er altijd een afspiegeling geweest van de politieke verhoudingen in het OCMW. Omwille van de nieuwe politieke cultuur kan dat niet langer. De raad van bestuur bestond vroeger uit 7 van de 15 OCMW-raadsleden. In het begin van dit jaar werden ze allemaal uit de meerderheid gekozen. In de loop van het werkjaar werd de raad van bestuur bovendien uitgebreid met nog 3 leden. Elk OCMW-raadslid van de meerderheid maakt nu dus deel uit van de raad van bestuur van die heel belangrijke VZW. Alle leden van de oppositie worden uitgesloten.

Mijnheer de minister, klachten daarover, zowel op provinciaal niveau als bij uw diensten, zijn afgewezen, omdat het zou gaan om een totaal onafhankelijke VZW die zagezegd niets met het OCMW te maken heeft en waarop de normale regelingen niet van toepassing zijn. Ik veronderstel dat dit juridisch klopt. Hoewel ik het oordeel van uw juridische dienst en van de provincie niet in twijfel durf trekken, is dit volgens mij op moreel vlak niet in orde. Bepaalde zaken zijn niet correct.

Het lijkt me dan ook aangewezen het amorf geheel van de gemeentelijke VZW's te betrekken bij de discussie over het nieuwe gemeentedecreet en het kerntakendebat. Ik geef het voorbeeld van het decreet op de intergemeentelijke samenwerking, waarin de vertegenwoordiging heel goed is geregeld. Het zou een goede zaak zijn dit ook met de VZW's te doen.

Mijnheer de minister, wat denkt u over het probleem van de dubieuze VZW's en het ontbreken van een sluitende regeling ter zake ? Wat denkt u over de democratische verhouding in de controle op die raden van bestuur ? Zijn er in het nieuwe gemeentedecreet regelingen daartoe opgenomen ? Bent u bereid op te treden als blijkt dat de zogenaamde OCMW-VZW's in de eerste plaats een instrument zijn om de normale democratische controle van verkozen raadsleden uit te hollen ? Gaat

u ermee akkoord dat dit, in geval van een niet-representatieve vertegenwoordiging, op die manier wordt geregeld ?

De voorzitter : De heer De Loor heeft het woord.

De heer Herman De Loor : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik wil me niet zo negatief uitdrukken als mevrouw De Lobel die het heeft over dubieuze VZW's. Ik ken zuiver gemeentelijke VZW's waar de controle door de gemeenteraadsleden identiek is aan die in de gemeenteraad.

Destijds zijn heel wat VZW's opgericht om een soepel personeelsbeleid te kunnen voeren. De jongste jaren zijn echter heel wat stemmen opgegaan om deze VZW's op te doeken en het cultuur-, sport- en ander beleid aan de bevoegdheid van de gemeenteraad toe te wijzen.

Mijnheer de minister, bent u het eens met deze houding uit het verleden ? Bent u van plan om er bij de gemeenten op aan te dringen deze gemeentelijke VZW's op te doeken ?

De voorzitter : Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : Mijnheer de voorzitter, collega's, het probleem van de democratische legitimering van gemeentelijke VZW's is zo oud als de straat. Ik heb het dan over VZW's waaraan gemeenten taken en opdrachten van gemeentelijk belang toevertrouwen en waarvan de meerderheid van de leden van de bestuursorganen leden van de gemeenteraad zelf zijn of door de gemeenteraad worden aangeduid. Hun financiering via de toelagen die zij ontvangen, valt in hoofdzaak ten laste van de gemeentebegroting.

Voorstanders van het gebruik van deze privaatrechtelijke structuur bouwen hun argumentatie op vanuit doelmatigheidsoverwegingen. Via VZW's is immers een snellere, soepelere en efficiëntere werking mogelijk dan via de meer tijdrovende procedures van het beslissingsproces via het college van burgemeester en schepenen of via de gemeenteraad. De regelgeving van de gemeentewet zou voor sommige aspecten van het lokale beleid geen efficiënt beheer mogelijk maken. Tot slot werkt ook het administratief toezicht vertragend.

Tegenstanders van het gebruik van de VZW's bouwen hun argumentatie op vanuit democratische principes. VZW's ontsnappen aan een ernstige controle van de gemeenteraadsleden, onder meer inzake het gebruik van gemeenschapsgelden. De wer-

Van Grembergen

ving van het personeel gebeurt niet altijd op basis van een geobjectiveerde selectieprocedure en is niet doorzichtig zodat de gelijke kansen van eenieder in het gedrang worden gebracht. Daarnaast ontlopen ze bijvoorbeeld ook de wetgeving op de overheidsopdrachten. Ook de waarborg dat desgevallend via het administratief toezicht kan worden opgetreden, vermindert.

Bij verschillende gelegenheden heeft ook de Raad van State uitspraken gedaan in dit debat. Het standpunt van de raad komt erop neer dat de gemeenten publiekrechtelijke rechtspersonen zijn, die op basis van de grondwettelijke beginselen georganiseerd moeten worden. Zij moeten bijgevolg hun bevoegdheden uitoefenen op de wijze die de wet bepaalt. Als de gemeente taken organiseert vanuit haar zorg voor het gemeentelijk belang, dan moeten die door de gemeenteraad en binnen de eigen gemeentelijke organisatie geregeld worden. Enkel de wet kan de gemeente toelaten die te behartigen via het privaatrecht.

De kritieken zijn ongetwijfeld gegrond, maar ik begriep ook de zorg van gemeenten die over soepele en eigentijdse beheersvormen willen kunnen beschikken. Daarom is een grondige aanpassing van de gemeentewet nodig. Toch wil ik eerst wijzen op een aantal wettelijke verplichtingen. Gemeentelijke toelagen worden immers verstrekt met een welbepaald doel en kunnen slechts worden gebruikt binnen de grenzen van wat door de wet is toegelaten. Als een gemeente een VZW een toelage verstrekt, is zij verplicht het gebruik ervan te controleren. Ik verwijs naar de wet van 14 november 1983 betreffende de controle op de toekenning en de aanwending van sommige toelagen.

Vanuit haar bevoegdheid inzake het administratief toezicht, heeft de Vlaamse regering ook onderrichtingen gegeven aan de gemeenten. Ik verwijs naar de omzendbrief Binnenlandse Aangelegenheden 93/03 van 21 april 1993. Als gemeenten toelagen verlenen die hoger zijn dan 100.000 frank, moeten zij zorgen voor voldoende democratische transparantie. In de statuten van de VZW's of in de overeenkomsten met de gemeente moet dan worden vermeld dat de begroting en de rekening van de VZW's vooraf door de gemeenteraad moeten worden goedgekeurd, met daarbij een verplicht recht tot inzage van de verantwoordingsstukken.

Deze VZW's moeten ook de wetgeving op de overheidsopdrachten toepassen als de financiering in hoofdzaak ten laste valt van de gemeente. Inzake

het personeel moeten dezelfde wervings- en bezoldigingsvoorwaarden gelden als voor het gewone gemeentepersoneel. Toch is duidelijk dat het gebrek aan moderne beheersvormen in de gemeentewet vaak aan de basis ligt van het gebruik van de VZW's.

Via het gemeentedecreet wil ik het instrumentarium grondig aanpassen. Mijn voorstel biedt, via een stelsel van budgethouderschap en enveloppefinanciering, ruime mogelijkheden tot interne decentralisatie en responsabilisering van diensten en activiteiten. Daarnaast worden de mogelijkheden vergroot inzake externe verzelfstandiging. Aangezien de bespreking in de Vlaamse regering nog niet is afgerond, wil ik hierover niet verder uitweiden. Ik wil dat transparantie, democratisch inzicht en beslissingsrecht de essentiële voorwaarden zullen zijn. Zo zal het ook in het voorontwerp van decreet worden uitgewerkt.

Wat de toekenning van presentiegelden aan vertegenwoordigers in gemeentelijke VZW's betreft, is in ieder geval duidelijk dat die niet rechtstreeks door de gemeente of het OCMW kunnen worden betaald, tenzij er een specifieke door de wet bepaalde regeling voor zou bestaan. In toepassing van artikel 12 van de nieuwe gemeentewet kan een presentiegeld enkel worden toegekend aan gemeenteraadsleden voor hun deelname aan vergaderingen van de gemeenteraad of aan vergaderingen van gemeenteraadscommissies.

Wat de uitgaven betreft die de VZW zelf verricht, is in de eerste plaats, in uitvoering van de wet van 14 november 1983, de gemeente- of OCMW-raad ertoe verplicht om het gebruik van de toelagen die hij verleent, te onderzoeken.

Mevrouw De Lobel, u hebt een element ingebracht waarover morele bedenkingen kunnen worden gemaakt. U zegt terecht dat ze toch handelen binnen het kader van wet en regelgeving. Mijn mogelijkheden om te handelen zijn steeds gebaseerd op wat wet en regel mij aanreiken, en niet op basis van wat de politieke zeden mij daarin zou opleggen.

Mevrouw Hilde De Lobel : Natuurlijk handelen ze binnen de bestaande wet en regelgeving. Het feit dat zich hele en halve mistoestanden kunnen voordoen, komt juist door die wet en regelgeving, die bij de VZW's zoveel toelaten. U kunt uiteraard niet optreden. Daarom twijfel ik niet aan de uitspraak van uw juridische dienst in die ene concrete klacht. Als minister bent u wel baas over die wet. Het doel van mijn interpellatie is om dat probleem op de agenda te plaatsen. Het is een oud zeer.

De Lobel

Er zijn zeer goede VZW's, zowel qua democratische vertegenwoordiging als qua werking. Ik pleit niet in een of andere richting, maar als we die VZW's behouden, dan geloof ik dat we via een regelgeving met die VZW's iets kunnen doen aan de wantoestanden die nu mogelijk zijn, en die nog te vaak voorkomen. Ik heb begrepen dat u die zorgen deelt. We wachten af wat de nieuwe voorstellen in het nieuwe gemeentedecreet daarover zullen zeggen.

Minister Paul Van Grembergen : Er wordt niet omheen gewandeld in het nieuwe gemeentedecreet. We trachten voorstellen te formuleren, die wel nog de goedkeuring moeten krijgen van de Vlaamse regering. De Vlaamse regering is geneigd om te accepteren wat we daarover hebben voorgesteld. Een en ander moet ook nog worden beoordeeld door de adviesraden : de Raad voor Binnenlands Bestuur, de SERV en de Raad van State. Ik heb in vorige discussies toegezegd dat als we een nieuw provincie- en gemeentedecreet voorstellen, we zullen discussieren met de VVSG, met gemeentelijke en provinciale verantwoordelijken, maar niet omdat ze onze verantwoordelijkheid als uitvoerende macht en uw verantwoordelijkheid als parlementaire macht moeten overnemen. Het is zinvol om te horen hoe zij erover denken.

De eindconclusie ligt bij het parlement. Het parlement zal hopelijk in maart 2003 zijn oordeel vellen over het ontwerp van gemeente- en provinciedecreet.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door mevrouw De Lobel werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Johan De Roo tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over de resultaten van het akkoord met de federale regering betreffende de meerkost van de politiehervorming voor de gemeenten

Vraag om uitleg van de heer André-Emiel Bogaert tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over extra middelen voor de politiehervorming

Vraag om uitleg van de heer Jan Loones tot de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, over de financiële meerkost voor de Vlaamse gemeenten van de politiehervorming

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer De Roo tot de heer Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over de resultaten van het akkoord met de federale regering betreffende de meerkost van de politiehervorming voor de gemeenten, met daaraan toegevoegd de vragen om uitleg van de heer Bogaert tot minister Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over extra middelen voor de politiehervorming, en van de heer Loones tot de heer Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, over de financiële meerkost voor de Vlaamse gemeenten van de politiehervorming.

Minister Van Grembergen zal tevens in naam van minister-president Dewael antwoorden.

De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, op dinsdag 11 juni werd zagezegd en voorwaardelijk een akkoord bereikt over de meerkost van de politiehervorming. De federale overheid heeft wekenlang onzekerheid laten bestaan over die meerkost. Ze heeft voortdurend aan de steden en gemeenten gezegd dat het een nuloperatie zou zijn, maar vandaag is er geen akkoord.

De Roo

De Waalse vereniging van steden en gemeenten heeft duidelijk laten weten dat ze een heronderhandeling wenst van dat zogenaamd akkoord. Door de brief van 28 juni van de voorzitter aan de VVSG, wordt duidelijk dat die overeenkomst ook aan Vlaamse kant in feite wordt opgezegd, omdat de triomfantelijke verklaringen van de eerste minister niet juist blijken. Integendeel, de gemeenten en steden worden opgezegd met bijkomende belangrijke kosten, aangezien een bedrag van 128 miljoen euro wordt bespaard door het uitstel met één jaar van de financiering van het pensioenfonds voor de politie. Als de federale overheid een besparing doet van 128 miljoen euro op de federale politiebegroting, dan zal iemand dat moeten betalen, en dan zal de rekening aan de steden en gemeenten worden gepresenteerd.

In het federaal parlement wordt de 25 miljoen euro voor de aanvaardbare meerkost helemaal niet vertaald in concrete kredieten tijdens de begrotingscontrole. Dat was echter wel beloofd, dus is dat opnieuw een belofte die niet wordt nagekomen.

Dan is er ook de fameuze ongelijke verdeling tussen de gewesten in ons land. Als de totale federale basisdotatie 19,7 miljard frank is, dan is het budget per inwoner in Vlaanderen 1.620 frank, in Wallonië 2.133 frank en in Brussel 3.146 frank. Zelfs als het bijkomend budget van 25 miljoen ooit ter beschikking wordt gesteld, dan wordt de scheefftrekking ten nadele van Vlaanderen nog groter.

In weerwil van alle verklaringen die door de media zomaar worden overgenomen, kan men met cijfers in de hand voor bijna elke politiezone aantonen dat er geen sprake is van een nuloperatie, integendeel. Ik voorspel dat veel steden en gemeenten in de loop van de komende maanden met financiële moeilijkheden zullen kampen. Ze zullen liquiditeitsproblemen krijgen. De federale overheid komt immers haar beloften niet na. Ik vind het bijzonder erg dat de ene overheid de andere compleet in de vernieling rijdt. Dat zal nochtans gebeuren als men niet snel duidelijke verbintenissen aangaat.

Ik heb dan ook enkele vragen voor onze minister van Binnenlandse Aangelegenheden. Ik doe een beroep op hem, want hij moet de federale overheid een signaal geven. Kent de minister de vrijgegeven resultaten? Wat is zijn conclusie? Blijft hij bij zijn belofte en stelt hij zich garant voor het feit dat de politiehervorming voor de Vlaamse steden en gemeenten een nuloperatie wordt? Welke initiatieven zal hij nemen om dat te garanderen? Ooit

heeft hij het gehad over een echt belangenconflict als men de Vlaamse steden en gemeenten financieel in de vernieling zou rijden. Het kan toch niet dat men een aantal grote steden enkele cadeaus geeft, maar alle andere in de miserie stort.

In de wandelgangen van dit parlement hoor ik zeggen dat de operatie onbetaalbaar is. De verbintenissen die vorig jaar lichtzinnig zijn aangegaan, worden op de lokale besturen afgewenteld. Dat is ongehoord. Dat zal de gemeenten gedurende vele jaren met financiële problemen opzadelen. Men moet goed weten dat de verbintenissen, ook wat de solidariteitsoperatie betreft, na twaalf jaar zullen zijn afgebouwd. De financiële lasten voor de steden en gemeenten zullen in de loop der jaren nog zwaarder worden.

Ten slotte wil ik van de minister ook weten welke reactie hij heeft op de hogere tegemoetkomingen voor de Waalse en Brusselse steden en gemeenten.

De voorzitter : De heer Bogaert heeft het woord.

De heer André-Emiel Bogaert : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, het is een publiek geheim dat de politiehervorming veel meer zal kosten dan geraamd. Er gaat ook geen week voorbij of een of andere professor komt op tv zeggen hoe men het allemaal beter had kunnen aanpakken. Onder druk van bonden, overheden en parlementen wijzigt men voortdurend de financiële structuur van de operatie. Steeds opnieuw komt er geld bij – waarschijnlijk kan het ook niet anders.

Veel steden kunnen door de kosten in de problemen geraken. Ik ben bang dat er op termijn twee soorten steden en gemeenten zullen ontstaan. Dikwijls hoor ik zeggen dat de 'goede' steden en gemeenten vroeger veel hebben uitgegeven voor de veiligheid. Zij zullen van de operatie profiteren. De andere daarentegen zijn de pineut. Men vergeet echter dat sommige steden en gemeenten vroeger veiliger waren dan andere, en dat de noodzaak dus niet bestond om veel geld te besteden aan veiligheid. De politiehervorming legt de lat gelijk. Alle gemeenten worden per definitie beschouwd als even grote bronnen van onveiligheid, en dat leidt tot problemen, ook financiële.

De media creëren de indruk dat er een oplossing is, want er is in een forfaitaire meerkost van 25 miljoen euro voorzien. De federale minister van Binnenlandse Zaken heb ik op tv horen zeggen dat de gemeentebesturen nu wel tevreden zullen zijn. Eerlijk gezegd is dat vrij eigenaardig. Bij de afhandeling van dit dossier zijn de drie overheidsniveaus

Bogaert

nauw betrokken, met alle gevolgen van dien. Behalve de verhoging van het budget voor de politiehervorming nam de federale regering ook beslissingen over het aantal wijkagenten per zone, te factureren geldtransporten, te verrekenen kosten voor de ordehandhaving bij sportmanifestaties, het aantal overuren en het inzetten van de lokale politie voor de ordehandhaving. Dat zijn allemaal beslissingen die op federaal niveau zijn genomen, maar directe gevolgen hebben voor de gemeenten en steden.

In hoeverre de bijkomende federale middelen de begrotingsproblemen van het Vlaams Gewest, de Vlaamse steden en gemeenten en de Vlaamse politiezones oplossen, is niet duidelijk. Steeds opnieuw komt men met een noodplan, maar het is echt niet duidelijk of het nu eindelijk zal volstaan. Evenmin is het duidelijk wat de budgettaire gevolgen zijn van de nieuwe federaal genomen beslissingen.

Mijnheer de minister, kunt u een globaal kostenplaatje geven van de omvang en de kostprijs van de politiehervorming voor de Vlaamse steden en gemeenten, zoals de zaken er vandaag voorstaan? Kunt u zeggen hoe en waar de bijkomende middelen zullen worden gebruikt in Vlaanderen? Hebben de federaal genomen beslissingen over de politietaken, het aanrekenen van bepaalde kosten, de beperking van overuren, weekend- en nachtprestaties en de lokale ordehandhaving rechtstreeks of onrechtstreeks een invloed op de uitgaven en inkomsten van het gewest en de steden en gemeenten?

De voorzitter : De heer Loones heeft het woord.

De heer Jan Loones : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, dit is een dossier waarvan men waarschijnlijk hoopt dat we het moe zullen worden om het nog aan te kaarten. De drie vragen van vandaag tonen echter aan dat dit niet het geval is. Ik zal het uiteraard niet hebben over de politiehervorming zelf, want dat is een federale bevoegdheid. Ik wil het wel hebben over de verbintenissen die de minister en ook minister-president Dewael in verschillende interviews zijn aangegaan.

Ze hebben het standpunt ingenomen dat de politiehervorming niets mag kosten aan de gemeenten. Dat standpunt is logisch, en het is bekrachtigd in een resolutie. Ze zeiden dat de Vlaamse regering erover zou waken dat bijkomende kosten niet worden betaald met de extra middelen die de Vlaamse

overheid via het Gemeentefonds aan de gemeenten geeft. We stellen echter vast dat dit niet wordt waargemaakt. Ik sluit me op dat punt aan bij wat de anderen daarover zeggen. Zo hebben de drie kleine gemeenten van de Westkust 22 miljoen tekort. Zelfs schriftelijk aangegane beloften worden niet gerespecteerd.

Een tweede probleem is de communautaire scheefte. Dat bestond al bij de aanvang, maar dat wordt nu nog versterkt. Anders dan de heer Bogaert zei, profiteren de gemeenten die vroeger hun werk niet hebben gedaan het meest van de hervorming. Vroeger hadden ze immers rijkswachters ter beschikking, maar die worden nu vervangen door mensen van de zonale politie. De cijfers zijn duidelijk. Vroeger had Wallonië in verhouding veel meer rijkswachters ter beschikking dan Vlaanderen. Er waren 7.539 Belgische rijkswachters. Daarvan waren er 3.958 Nederlandstalig en 3.581 Franstalig : 52,5 percent tegenover 47,5 percent.

Ondanks eerdere beloftes werd de regeling inzake sociale zekerheid, pensioenen, de overheveling van de rijkswachtgebouwen en de federale dotatie dan toch gebaseerd op het aantal ex-rijkswachters in de politiezone, en niet op de aanwezigheid van lokale agenten. Cijfers van onder meer senator Vankrunkelsven wijzen erop dat het hier gaat over een transfer van 100 miljoen euro of vier miljard frank. Met betrekking tot die bijkomende som van 25 miljoen euro werd steeds gesteld, ook door u, dat men erover zou waken dat er geen nieuw onevenwicht zou ontstaan. Het tegendeel lijkt echter waar. Ik wil dus de alarmbel helpen luiden met mijn vragen vandaag. Wat zijn nu precies de cijfers? Hoe zit het met de verdeling? Wat kan de Vlaamse regering daar tegenover stellen? Het blijft een onderhandelingsmodel. Niet alleen de gemeenten, maar ook de Vlaamse regering wordt telkens betrokken bij die onderhandelingen en de akkoorden. Wat is onze bijdrage daarin? Wat kunnen we doen om die situatie recht te trekken?

De voorzitter : De heer Van Eyken heeft het woord.

De heer Christian Van Eyken : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte leden, ik ben het volledig eens met het rampscenario van de heer De Roo. Het is inderdaad waar dat er een grote inspanning is geleverd om meer manschappen te geven aan de grootsteden. Daarentegen stel ik vast dat er geen enkele inspanning wordt geleverd voor de omliggende gemeenten. Dan spreek ik in mijn hoedanigheid van burgemeester van een van de randgemeenten rond Brussel. Criminaliteit

Van Eyken

kent helaas geen grenzen. De criminaliteit die we kennen in Brussel komt ook voor in de brede rand rond Brussel. Ik wil dus van u ook iets vernemen over die resultaten en de conclusies wat de meerkost betreft.

Dan heb ik nog een tweede opmerking. De rand wordt ook nog geconfronteerd met het leeglopen van onze zones, wat betreft effectieve manschappen. We hebben daadwerkelijk een aantal ex-rijkswachters gekregen, maar die mensen kwamen van her en der, vaak van ver weg. Via het mobiliteitsprincipe willen ze natuurlijk opnieuw zo dicht mogelijk bij hun woonplaats zijn. Men stelt vast dat die mensen terugkeren naar hun zone. Dat is het geval in alle gemeenten en zones rond Brussel. Daardoor blijven we onder de normen en is er sprake van onderbezetting.

De voorzitter : De heer De Loor heeft het woord.

De heer Herman De Loor : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte leden, de politiehervorming is veel te vlug gebeurd, met alle gevolgen van dien. Daarover bestaat geen betwisting. Voor die snelheid bestaan wel excuses, maar daarover zullen we het niet hebben. Sindsdien heeft er al veel overleg plaatsgevonden met de federale regering, zeker met de VVSG en de Waalse tegenhanger van die vereniging. We moeten erkennen dat er, gelukkig maar, financieel al veel is bijgestuurd. Toch is dit nog steeds onvoldoende. De politiezones hebben inderdaad het bericht gekregen van een grotere financiële bijdrage. Die is echter onvoldoende. De zware kosten terzake blijven op de gemeenten drukken. Mijnheer de minister, mijn fractie vraagt dan ook dat u verder zou aandringen op een bijkomende bijdrage vanwege de federale overheid. Ieder van ons weet dat de gemeentefinanciën niet gunstig evolueren. Het zou jammer zijn mocht het dan nog de politiehervorming zijn die hen de das omdoet.

De voorzitter : De heer Schepens heeft het woord.

De heer Cis Schepens : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte leden, het zou te gek zijn om alles te herhalen wat hier is gezegd. Ik stel alleen vast dat we in onze zone alleen al in onze gemeente een tekort van 11 miljoen frank hebben, terwijl ons bij de eerste ronde 1,6 miljoen frank werd toegezegd. Ik hoop dat er nog wat gevechten zullen volgen, zodat dit bedrag nog wat stijgt. Dit is immers al te gek.

Misschien zijn we tekortgeschoten wat een aantal zaken betreft, maar zelfs als men die mee in rekening neemt, dan komen we nog niet aan een vierde van wat we zouden moeten hebben om die nuloperatie te bereiken. Men kan dit extrapoleren naar de hele Kempen : overal ziet men hetzelfde. Het zou jammer zijn mocht dit zo verder gaan. Ik hoop dan ook dat we kunnen rekenen op onze minister van Binnenlandse Aangelegenheden in dit debat dat nog steeds woedt.

De voorzitter : Ik stel vast dat we als gemeentenaars en stedelingen allemaal in veiligheid willen investeren, maar dat we die investering liefst niet te veel zelf willen dragen. We kijken dus hoopvol naar hogere overheden om tussenbeide te komen. Ik neem aan dat de minister terzake zijn best zal doen. Hij zal dat ook met zoveel woorden zeggen, denk ik, mijnheer De Roo.

Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, de reorganisatie van de politiediensten is ongetwijfeld een van de belangrijkste initiatieven van de federale regering van de voorbije jaren. We erkennen allen de noodzaak ervan, maar het gaat hier over een verhaal in vele boekdelen, dat nog niet tot een echte eindconclusie heeft geleid.

Het is een verhaal dat wordt geschreven op het federale niveau. Zowel de Vlaamse regering als de VVSG, de politieke groepen in de federale Kamer en in dit parlement, trachten, elk op hun wijze, daar hoofdstukken aan toe te voegen of te wijzigen. Men tracht klemtonen te versterken of te doen afnemen, maar het schrijven zelf gebeurt niet door de Vlaamse regering, noch door het Vlaams Parlement.

In deze commissie heb ik steeds vrij strikt en duidelijk het standpunt van de Vlaamse regering vertolkt. Het uitgangspunt daarbij is dat, daar het veiligheids- en politieke beleid federaal blijft en federaal georganiseerd is, de verantwoordelijkheid voor de financiële mogelijkheden bij dat federale niveau berust. Daar de federale overheid deze taak organisatorisch uitbouwt met de gemeenten en enkelvoudige of meervoudige politiezones, is het gesprek daarover in essentie een gesprek tussen de federale overheid en lokale overheden, en met de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten. Die laatste is immers de organisatie die mee de verdediging van de belangen van de gemeenten op zich neemt.

Van Grembergen

Daarmee heb ik nooit bedoeld dat de Vlaamse regering geen oog had of wil hebben voor de problemen die rijzen. Ik heb terzake het partnership tussen de Vlaamse regering en de gemeenten benadrukt. In het verleden werden reeds discussies gevoerd en zijn de standpunten van de Vlaamse regering steeds door het Vlaams parlement gesteund. Wat de politieke keuzes betreft bij de wijze van handelen, kan ik stellen dat deze niet zijn veranderd. Ik heb vastgesteld dat de VVSG op een bepaald ogenblik haar akkoord had gegeven, waarvan zij nu zegt dat het voorwaardelijk was. Ik had nochtans duidelijk in grote bewoordingen op de radio gehoord dat er een akkoord was en dat iedereen winnaar was. Het was geen eenzijdig verhaal van de federale overheid, maar een akkoord van de VVSG en de federale overheid samen. Ik was opgelucht dat het probleem was opgelost. Al vlug bleek dat er opnieuw misverstanden waren gerezen. Afspraken zouden niet zijn nagekomen. Het laatste wat wij erover hadden gehoord was net een oplossing, die zowel door de VVSG als de Waalse zustervereniging was goedgekeurd.

Wij hebben de federale overheid gevraagd ons de definitieve cijfers te bezorgen om een oordeel over de totaliteit van het probleem te kunnen vellen. Deze cijfers zijn dan in die zin definitief dat gemeenten of politiezones dachten dat de definitieve cijfers opnieuw overwogen moesten worden. Zij zouden het recht hebben gehad om binnen een periode van tien dagen hun opmerkingen te formuleren. De federale regering beloofde daarbij dat – als de argumenten valabel bleken – zij in die tweede zogenaamd definitieve fase uiteindelijk tot een echt definitieve situatie zou komen.

Over de laatste cijfers heb ik geen gegevens. Ik weet niet hoeveel politiezones of gemeenten nog opmerkingen hebben geformuleerd noch of deze relevant of zakelijk zijn of hoe deze zijn ontvangen. Ik heb deze cijfers aangevraagd.

De Vlaamse regering houdt dus vast aan haar uitgangspositie. Ik heb dit standpunt reeds herhaalde malen hier meegedeeld. De discussie moet binnen het partnership opnieuw worden opgestart van zodra de globale eindrekening wordt voorgesteld.

Het tweede politieke probleem betreft de communautaire scheeftrekking. Mijn houding hieromtrent is genoegzaam gekend. Ik sta billijkheid en redelijkheid voor : billijkheid in de zin van solidariteit

en redelijkheid in die zin dat de veiligheid in Vlaanderen op een even doeltreffende manier moet worden gegarandeerd als in het Franstalige landsgedeelte. Het beoordelen van situaties op hun veiligheid, is een van de parameters die moet worden ingevuld. Als men deze parameter voor Antwerpen en voor grensstreken aanvaardt, waar maffiabendes snel van het ene grondgebied naar het andere kunnen trekken, afhankelijk van de infrastructuur en het beschikbare wegennet, dan moeten deze parameters in de communautaire discussie worden opgenomen.

Voor de hypothetische, superveilige landelijke gemeenten in Vlaanderen moeten zowel het aspect landelijkheid als veiligheid in rekening worden gebracht. Alles wat met de politie te maken heeft, moet echter in zijn geheel worden bekeken en gedragen. Bij een eventuele communautaire scheeftrekking moeten de billijkheid en de redelijkheid in rekening worden gebracht, maar daarvoor zijn definitieve cijfers nodig.

Over enkele cijfers beschik ik reeds. In de landelijke zones waren er vroeger meer rijkswachters dan in de stedelijke. Men heeft dit als een soort communautaire invulling van lasten en zorgen aanzien. Sommigen leiden hieruit af dat dit tijdelijk zou kunnen leiden tot een voordeel voor de landelijke zones en dus in het voordeel van het Waals Gewest zou spelen.

Volgens beschikbare gegevens werden 7.539 rijkswachters overgedragen naar de operationele personeelskaders van de landelijke politie ; 3.786 of de helft naar het Vlaams Gewest ; 3.144 of 42 percent naar het Waals Gewest en 609 of 8 percent naar het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. De verdeling van de federale gelden wordt bepaald door het aantal personeelsleden van de gemeentepolitie dat effectief in dienst was op het moment van de hervorming. Van de 19.693 in aanmerking genomen personeelsleden waren er 9.782 in het Vlaams Gewest actief of opnieuw ongeveer de helft. Slechts 5.725 of 29 percent werkte in het Waals Gewest en 4.186 of 21 percent in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Deze gegevens tonen niet aan dat kan worden gesproken van een groter voordeel. Woorden zijn relatief. Definitieve cijfers delen we onmiddellijk mee van zodra we ze hebben. Daarover zullen de politici dan hun oordeel vellen en dan kan de discussie worden verdergezet.

Wat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreft, er komen tienduizenden Vlamingen naar Brussel om

Van Grembergen

er te werken. Veel mensen die s'avonds werken zijn bevreesd om van hun werk over straat naar het openbaar vervoer te lopen. Het is essentieel om voor die problemen naar efficiënte oplossingen te zoeken.

Ik heb u mijn huidige benadering gegeven. Ik weet dat de politieke discussie nog niet afgerond is, maar ik meen dat ik u correct heb ingelicht.

De voorzitter : De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord, maar ik heb nog vier opmerkingen. Ten eerste, de gemeenten willen investeren in veiligheid en doen dat ook, maar dat moet gebeuren op een billijke wijze. Een rechtvaardig en verantwoord deel van de hogere kosten is ontstaan door de onderhandelingsmethode van de federale regering. Het kan toch niet dat de federale regering tijdens onderhandelingen alles toegeeft wat ooit werd gevraagd en nadien het grootste deel van de factuur doorschuift naar de gemeenten. Belangrijke elementen worden immers niet aanvaard als 'aanvaardbare meerkost'.

Ten tweede is een voorwaardelijk akkoord dat niet wordt ingevuld, geen akkoord. Binnen de beperkte mogelijkheden waarover ik beschik, zal ik een oproep doen aan andere gemeenten en steden in Vlaanderen. We moeten alle wettelijke middelen aanwenden om de belofte van een nuloperatie door de federale premier en de federale minister van Binnenlandse Zaken af te dwingen. Er bestaan wettelijke maatregelen om dit te doen. Het ene overheidsniveau kan in verzet treden tegen het andere. Het is gerechtvaardigd om die maatregel te gebruiken, want het federale overheidsniveau misbruikt duidelijk de loyaliteit van de steden en gemeenten.

Ten derde bedwelmt de federale regering de gemeenten door middel van een mist van beloften. De lasten worden echter nog steeds in ruime mate doorgeschoven. Het gevolg daarvan zal zijn dat veel meer moet worden uitgegeven voor de politie. Dat probleem zal in de gemeenten en steden moeten worden opgelost. Dat kan door ofwel de lasten voor de burgers te verhogen ofwel door belangrijke besparingen te doen in andere sectoren van gemeentelijk belang.

Ten slotte, hebt u met uw verklaring niet kunnen tegenspreken dat er een communautaire scheef-trekking is. Wij zijn daar nog steeds van overtuigd en we zouden graag de juiste cijfers krijgen.

De voorzitter : De heer Schepens heeft het woord.

De heer Cis Schepens : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, een definitieve regeling is voorlopig niet mogelijk, want we hebben net cijfers ontvangen voor een tegensprekelijk debat. Het is logisch dat nog zal worden gediscussieerd. Tijdens mijn jongste contact met de diensten bleek dat ze uit de klaargemaakte Excel-file waaruit die cijfers zijn gerold, al een aantal fouten hebben gedistilleerd. Het bedrag zou al wat hoger zijn. Ik ben dan ook vol verwachting over de grootte, maar de definitieve cijfers zullen waarschijnlijk nog een kleine maand op zich laten wachten.

De voorzitter : De heer Loones heeft het woord.

De heer Jan Loones : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord en ik onthoud dat u ons op de hoogte zult brengen van de definitieve cijfers. In feite duurt de hele zaak toch verschrikkelijk lang en wordt ze nu opnieuw vervolgd.

Over de scheef-trekking willen we natuurlijk geen oorlog voeren. We merken echter dat 95 percent van de Vlaamse gemeenten vroeger beantwoordde aan de zogenaamde Tobback-norm van één agent per 1.000 inwoners. In Wallonië gold de norm voor slechts de helft van de gemeenten. Het kan dan ook bijna niet anders dan dat de gemeenten die vroeger hun werk niet hebben gedaan, nu worden beloond. Dat kunnen we niet zomaar laten gebeuren. Dergelijke zaken moeten worden afgewogen. Van de Vlaamse regering mogen we toch verwachten dat ze over onze belangen waakt. De cijfers die u nu aanhaalt, komen min of meer overeen met de cijfers die ik vroeger had. Door de grotere overdracht voor het Franstalige landsgedeelte en de toewijzingen voor pensioenen, gebouwen en dergelijke, komen we tot de scheef-trekking. We moeten waakzaam zijn, maar ik ben het met u eens dat we ook redelijk en billijk moeten zijn.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Hilde De Lobel tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over bijkomende vergoedingen voor mandaten van OCMW-raadsleden in de bijzondere beheerscomités van OCMW-ziekenhuizen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw De Lobel tot de heer Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over bijkomende vergoedingen voor mandaten van OCMW-raadsleden in de bijzondere beheerscomités van OCMW-ziekenhuizen.

Mevrouw De Lobel heeft het woord.

Mevrouw Hilde De Lobel : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de financiële baten die de lokale mandatarissen uit de uitoefening van hun mandaat kunnen putten, werden in allerhande reglementeringen vrij rigoureus vastgelegd. Zowel in de gemeentewet als in het OCMW-decreet als in de nieuwe wet op de intergemeentelijke samenwerking werden maxima vastgelegd voor de wedden van houders van uitvoerende mandaten en voor de presentiegelden voor gewone raadsleden. Er is ook vrij gedetailleerd bepaald wat daarnaast nog kan en vooral wat niet kan op het vlak van de bijkomende onkostenvergoedingen.

Sinds de verzelfstandiging van de OCMW-ziekenhuizen is er bij de OCMW's een mogelijke lacune ontstaan in verband met OCMW-raadsleden die uit hoofde van hun mandaat lid, voorzitter of ondervoorzitter zijn van een bijzonder beheerscomité van een OCMW-ziekenhuis. De verzelfstandiging is voor sommigen blijkbaar een soort excuus om een bestaande reglementering inzake vergoedingen volledig aan de kant te schuiven. Mij zijn gevallen bekend van voorzitters of ondervoorzitters van zo'n beheerscomité aan wie bovenop hun wettelijk voorziene wedde en presentiegeld vrij aanzienlijke bijkomende forfaitaire maandelijkse vergoedingen worden toegekend, al dan niet verpakt als kilometer- of onkostenvergoeding.

Ik wil duidelijk opmerken dat ik het niet heb over de terugbetaling van werkelijk gemaakte kosten. In het OCMW-decreet is trouwens bepaald dat kosten die werden gemaakt voor uitdrukkelijke opdrachten van het OCMW mogen worden terugbetaald. Ik heb het wel over aanzienlijke, bijkomende forfaitaire vergoedingen bovenop de wettelijke presentiegelden of wedden.

Mijnheer de minister, mijn vragen zijn eenvoudig. Ik zou graag weten of dat allemaal kan. Kan een OCMW-raadslid bovenop de wettelijk voorziene en geplafonneerde presentiegelden, bijkomende vergoedingen ontvangen als voorzitter, ondervoorzitter of lid van een bijzonder beheerscomité van een OCMW-ziekenhuis ? Zo ja, wordt daarmee de deur niet wagenwijd opengezet voor wantoestanden zoals een aantal jaren geleden bestonden en waaraan een einde werd gesteld door middel van vastgestelde maxima ?

Kan een OCMW-raadslid, bovenop de wettelijk voorziene en geplafonneerde presentiegelden, als voorzitter, ondervoorzitter of lid van een bijzonder beheerscomité van een OCMW-ziekenhuis voordelen in natura ontvangen zoals dienstwagens, kilometervergoedingen, reizen, telefoonkosten, mobiele telefoons, enzovoort ?

Als het antwoord op de vorige vragen affirmatief is, kan het dan dat geval per geval en in feite meerderheid tegen oppositie, wordt gestemd of dergelijke vergoedingen en/of voordelen worden voorbehouden voor bepaalde raadsleden ? Bij een van de gevallen waarbij dit werd gedaan, werd geargumenteed dat de betrokkene gepensioneerd was en dat men het verlies wou vergoeden dat hij leed door als gepensioneerde toch mandataris te zijn. U weet dat ik in het verleden steeds de gepensioneerde mandatarissen heb verdedigd. In dit bepaald geval zou men dus nog wel eens op mijn sympathie kunnen rekenen, maar als we echter beginnen met individuele toepassingen, dan komen we in een straatje zonder einde terecht. Mijnheer de minister, ik zou graag uw visie op dit alles kennen.

De voorzitter : Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : De OCMW-raadsleden die door hun OCMW-raad aangeduid zijn om deel uit te maken van een beheerscomité van een OCMW-ziekenhuis, zoals bedoeld in artikel 94 van de OCMW-wet, hebben, in toepassing van artikel 38 van de OCMW-wet en artikel 7 van het besluit van de Vlaamse regering van 22 september 1998, betreffende de bezoldiging van de voorzitters en de presentiegelden van de leden van de raden voor maatschappelijk welzijn, recht op presentiegeld voor de uitoefening van de opdrachten binnen dit beheerscomité. Dit presentiegeld is door de recente wijziging van voornoemd artikel gelijkgeschakeld met het presentiegeld dat aan gemeenteraadsleden wordt toegekend. Daarmee heeft de decreetgever gepoogd de OCMW-raadsleden voor

Van Grembergen

hun engagement eenzelfde financiële waardering toe te kennen als de gemeenteraadsleden. Daar de opdracht tot beheer van ziekenhuizen steeds complexer wordt, mag de toekenning van een apart presentiegeld aan OCMW-raadsleden voor de uitvoering van hun taken op dat vlak, een terechte regeling worden genoemd.

De vragen hebben betrekking op de mogelijkheid om bovenop deze wettelijke presentiegelden nog bijkomende vergoedingen toe te kennen aan de leden van die beheerscomités. Indien het gaat om vergoedingen die rechtstreeks ten laste van het OCMW vallen, is er een duidelijke regeling. Artikel 2 van het reeds genoemde besluit van de Vlaamse regering van 22 september 1998, verbiedt om aan OCMW-raadsleden, buiten hun presentiegeld, nog enige vergoeding of voordeel, om welke reden en onder welke benaming dan ook, toe te kennen. Een uitzondering vormt de vergoeding voor kosten door hen gemaakt in toepassing van artikel 38 van de OCMW-wet. In concreto komt dit neer op een vergoeding voor werkelijk gemaakte kosten in verband met de uitvoering van opdrachten die hen uitdrukkelijk door de OCMW-raad werden gegeven. Er moet bijgevolg altijd een duidelijke rechtsgrond zijn voor de terugbetaling van bewezen kosten.

Zoals u terecht opmerkt, mevrouw De Lobel, geeft de verzelfstandiging van OCMW-ziekenhuizen op het stuk van bijkomende vergoedingen niet hetzelfde eenduidig beeld. Toch moeten dezelfde principes gelden. Er bestaat inderdaad geen enkele juridische basis die de toekenning van bijkomende vergoedingen aan beheerders van ziekenhuizen ondersteunt. Noch de vermelde OCMW-regelgeving, noch het KB van 2 augustus 1985, houdende bepaalde regels in verband met het afzonderlijk beheer en de boekhouding van ziekenhuizen die afhangen van een OCMW, houden op dat stuk enige toelating in. Dit neemt uiteraard niet weg dat aan OCMW-raadsleden die op een rechtmatige wijze onkosten zouden maken in het kader van de uitoefening van hun beheersopdracht, en deze onkosten bewijzen, een terugbetaling kan worden toegekend ter delging van hun onkosten.

Dit standpunt sluit overigens volledig aan bij wat in verband met de problematiek van onkostenvergoedingen reeds werd opgenomen in een omzendbrief van 17 maart 1998. De toekenning van een onkostenvergoeding aan raadsleden, ook OCMW-raadsleden, is mogelijk op voorwaarde dat het gaat om kosten, werkelijk gemaakt bij de uitoefening

van het mandaat en op voorwaarde dat die kosten kunnen worden bewezen. Dit betekent ook dat de toekenning van forfaitaire vergoedingen principieel uitgesloten is. De kosten moeten natuurlijk een direct en noodzakelijk verband hebben met de uitoefening van het mandaat. In de omzendbrief werden enkele voorbeelden geciteerd zoals de kosten voor deelname aan colloquia en vormingsactiviteiten, die uiteraard ook direct verband moeten houden met de werkopdrachten van de betrokken raadsleden. Deze regeling beoogde een stimulans te geven aan raadsleden om studie te doen en zich bij te scholen.

De toepassing van deze principes veronderstelt dat de raad ter zake regulerend optreedt en de grenzen en voorwaarden van kostenvergoedingen bepaalt. Het moet vanzelfsprekend gaan om kosten die binnen een normale uitoefening van het betrokken mandaat gemaakt zijn. Dit houdt dan ook in dat de kosten in een redelijke verhouding moeten staan tot de omvang van de werking en dus van de eigenheid van het betrokken orgaan. Daarom kan de centrale overheid moeilijk algemene regels geven. Als u weet hebt van concrete gegevens die niet met de regelgeving kloppen, kunt u dat melden. Mijn medewerkers onderzoeken dat en leggen het ter beoordeling aan mij voor.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Christian Van Eyken tot de heer Paul Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over de jaarrekening 2000 van de faciliteitengemeente Sint-Genesius-Rode en het taalgebruik van de oproepingsbrieven voor gemeente- en provincieraadsverkiezingen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Eyken tot de heer Van Grembergen, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, over de jaarrekening 2000 van de faciliteitengemeente Sint-Genesius-Rode en het taalgebruik van de oproepingsbrieven voor gemeente- en provincieraadsverkiezingen.

De heer Van Eyken heeft het woord.

De heer Christian Van Eyken : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, we hebben hier in de loop van de maand maart al gesproken

Van Eyken

over deze aangelegenheid. Het ging toen over de mogelijke nietigverklaring van de verkiezingen in Sint-Genesius-Rode. Er is een tegenstelling tussen de omzendbrief van de federale minister van 27 juli 2000 en de brief die de gemeentebesturen hebben ontvangen van de toenmalige minister van Binnenlandse Aangelegenheden Sauwens, in verband met de oproepingsbrieven voor de gemeente- en provincieraadsverkiezingen van 8 oktober 2000.

In een omzendbrief van de federale minister staat duidelijk dat de oproepingsbrieven moeten worden beschouwd als een betrekking met het publiek. De brieven moeten dus worden opgesteld in de taal van de inwoner, hetzij in het Nederlands, hetzij in het Frans. Die omzendbrief werd opgesteld op 24 juni 2000. De data zijn belangrijk.

In een brief van 21 september zegt de minister van Binnenlandse Aangelegenheden dat oproepingsbrieven enkel in het Nederlands moeten worden verstuurd, en dat een inwoner desgewenst een oproepingsbrief in het Frans kan aanvragen. Het versturen van de oproepingsbrieven volgens de taal-aanhoorigheid is in strijd met artikel 25 van de taalwetgeving. De minister verwijst daarbij naar de omzendbrief-Peeters van 1997. Deze handeling is volgens de minister bovendien in strijd met de wet op de bescherming van de persoonlijke levenssfeer.

Mijnheer de minister, de brief werd te Linkebeek ontvangen op 27 september. Toen was de bestelling van de oproepingsbrieven al gedaan, aangezien de gemeente- en provincieraadsverkiezingen op 8 oktober plaatsvonden.

Naar aanleiding van die tegenstelling tussen de twee omzendbrieven, werden de facturen voor de levering van de oproepingsbrieven niet betaald door de ontvangers van vijf faciliteitengemeenten, met uitzondering van Sint-Genesius-Rode. Op 7 maart nam de bestendige deputatie van Vlaams-Brabant een beslissing om die uitgave uit de jaarrekening 2000 van Sint-Genesius-Rode te schrappen, op basis van de onderrichtingen van de minister van Binnenlandse Aangelegenheden.

Derde feit : begin dit jaar heeft de vrederechter van Sint-Genesius-Rode in deze aangelegenheid een beslissing genomen. Het bedrijf dat de brieven heeft opgesteld, heeft de gemeente Drogenbos gedagvaard. De rechter heeft beslist dat Drogenbos de factuur moet betalen.

Drogenbos heeft betaald, maar de vijf andere gemeenten niet. Wat moeten ze nu doen ? Moeten ze zich laten dagvaarden door de rechter om te worden verplicht die kleine bedragen te betalen ? Hoe wil de minister een duidelijke lijn trekken en ervoor zorgen dat elke gemeente op dezelfde manier wordt behandeld ?

De voorzitter : Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, in tegenstelling tot wat de heer Van Eyken zegt, is er geen tegenstrijdigheid tussen de omzendbrief van 24 juli 2000 van de federale minister van Binnenlandse Zaken over de onderrichtingen voor de voorzitters van de kantonhoofdbureaus bij de gemeenteraadsverkiezingen – opgenomen in het Belgisch Staatsblad van 27 juli 2000 – en de brief van 21 september 2000 van de toenmalige Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden.

Luidens de federale onderrichtingen over het taalgebruik van de oproepingsbrieven voor de kiezers worden ze beschouwd als betrekkingen met privé-personen in de zin van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Artikel 25 van de samengevoegde wet bepaalt dat de plaatselijke diensten in de randgemeenten in hun betrekkingen met een privé-persoon de taal gebruiken die de betrokkene gebruikt, voor zover die taal het Nederlands of het Frans is.

Op basis van de omzendbrief-Peeters betekent dit dat elke plaatselijke dienst uit de randgemeenten in zijn betrekkingen met inwoners uit de randgemeenten het Nederlands gebruikt, maar dat, wanneer een inwoner uit een randgemeente daarom verzoekt, het Frans wordt gebruikt. In de brief van 21 september 2000 wordt de omzendbrief-Peeters gewoon bevestigd.

Volgens de heer Van Eyken zou de kwalificatie 'betrekking met een privé-persoon' betekenen dat in de zes randgemeenten de particulieren die eens een document in het Frans hebben aangevraagd later automatisch opnieuw in het Frans worden aangeschreven. De Vlaamse overheid deelt deze zienswijze niet. Die benadering kan enkel worden toegepast als voor elke inwoner de taal wordt geregistreerd, en dat is in strijd met de bescherming van de persoonlijke levenssfeer. In elk geval heeft de Raad van State hierover nog geen uitspraak gedaan.

Van Grembergen

In de federale onderrichtingen van 24 juli 2000 beperkt men zich tot een herhaling van wat in artikel 25 van de samengevoegde wetten op het gebruik van de taal in bestuurszaken staat. In deze onderrichtingen houdt men zich aan de letter van de wet. Ze zijn vanzelfsprekend dan ook niet in strijd met die wet. Door zich voor het overige te onthouden van enigerlei interpretatie of commentaar zijn ze evenmin in strijd met de interpretatie die in de omzendbrief-Peeters aan de wet wordt gegeven. Er is dan ook geen overleg nodig tussen mijn federale collega en mijzelf om eenduidige instructies te geven bij de volgende verkiezingen.

De oplossing voor het probleem is bijgevolg eenvoudig. De verzending van de oproepingsbrieven moet gebeuren in het Nederlands. Een inwoner van een faciliteitengemeente kan wel desgewenst en zonder schroom een oproepingsbrief in het Frans vragen. Hij of zij zal die ook krijgen.

Het vonnis is geveld door een burgerlijke rechtbank in een burgerlijke procedure waarbij een schuldeiser van de gemeente een eis tot betaling wou afdwingen. De rechter is van oordeel dat de schuldvordering terecht is : er is een dienst geleverd en de eiser moet daarvoor worden vergoed. De rechter heeft zich echter niet uitgesproken over het administratieve probleem wegens de scheiding der machten. Het eindoordeel daarover moet door de Raad van State gebeuren.

Tot zover mijn antwoord op basis van de bestaande regelgeving. De rechterlijke uitspraak verandert niets aan de kern van het probleem en aan de oplossing die moet worden aangeboden.

De voorzitter : De heer Van Eyken heeft het woord.

De heer Christian Van Eyken : Ik dank de minister voor zijn antwoord. Als ik hem goed heb begrepen, dan moeten we de leveranciers oproepen om de gemeenten te dagvaarden, zodat we de factuur kunnen betalen.

De voorzitter : Minister Van Grembergen heeft het woord.

Minister Paul Van Grembergen : Als de burgerlijke rechter beslist dat de schuld moet worden betaald, en de gemeente doet dat, dan kan nog altijd in een andere beslissing een van de schepenen of het schepencollege in zijn geheel verantwoordelijk worden gesteld om te betalen. De rechter kan be-

slissen dat de schuld ten gevolge van het uitvoeren van de opdracht moet worden ingelost. Of die opdracht onregelmatig is gegeven, moet worden beoordeeld door een administratieve rechtbank. In dat geval kan worden beslist dat het college of een lid ervan de schuld moet inlossen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Jan Loones tot de heer Jaak Gabriels, Vlaams minister van Economie, Buitenlandse Handel en Huisvesting, over de aandacht voor landelijke gebieden in het Vlaams huisvestingsbeleid

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Loones tot de heer Gabriels, Vlaams minister van Economie, Buitenlandse Handel en Huisvesting, over de aandacht voor landelijke gebieden in het Vlaams huisvestingsbeleid.

De heer Loones heeft het woord.

De heer Jan Loones : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik wil het probleem van het huisvestingsbeleid, met inbegrip van het socialehuisvestings- en premiebeleid, aankaarten aan de hand van het wonen in landelijke gebieden. Vandaag wil ik het daarbij enkel over de bevoegdheden van minister Gabriels hebben, hoewel het probleem ruimer moet worden bekeken.

In uw beleidsbrief wordt verwezen naar het HIVA om dit te stellen : 'Beschikken over een eigen woning is voor velen een ideaal. Om dit doel te bereiken zijn gezinnen bereid tot zware inspanningen, soms bijzonder zware inspanningen. En de overheid vindt dit belangrijk. Daarom zijn er systemen in het leven geroepen die gezinnen ondersteunen bij de verwerving van een woning, en om de kwaliteit te brengen op een goed niveau.' In het Vlaams huisvestingsbeleid worden socialehuisvestingsvoordelen gekoppeld aan de ligging van het goed. Men zou meer aandacht hebben voor de huisvesting in stedelijke gebieden dan in landelijke gebieden.

Nochtans hebben niet alleen grote steden te kampen met huisvestingsproblemen, zoals blijkt uit cijfers van het NIS. Een plattelandsgedebied bij uitstek als de Westhoek kampt met huisvestingsproblemen die misschien groter zijn dan in sommige stedelijke gebieden. Het valt er misschien wat minder op, want de woningen liggen er meer verspreid. Gezin-

Loones

nen die in een landelijk gebied – al dan niet in een dorpskern – een woning kopen om die te renoveren of die een nieuwe woning willen bouwen, voelen zich benadeeld.

De overheid hanteert verschillende instapdrempels voor in wezen dezelfde steunmaatregelen. De vereisten inzake personenbelasting en inkomen zijn lager voor personen die in stedelijke gebieden aan de slag willen. De benadeling van mensen uit landelijke gebieden blijkt als ze een beroep willen doen op renovatie- en nieuwbouwpremies of hypothecaire leningen. Ik geef een voorbeeld. Bij het afsluiten van een hypothecaire lening bij het Vlaams Woningfonds verschillen de tarieven volgens de ligging van het goed. Zo is er een vermindering van de rentevoet met 10 percent als de woning in één van de vijftien kernsteden ligt, en wordt de rentevoet met 20 percent verhoogd als de woning buiten een woonvernieuwings- of woningbouwgebied ligt.

De mensen stellen zich ook vragen bij het bevoorstellen van sommige bevolkingsgroepen. Zo zouden verschillende inkomensgrenzen worden gehanteerd voor een in wezen identieke overheidssteun, en ook de tarifiering voor personen ten laste verschilt. Verder vraagt de burger zich af of de overheid wel genoeg aandacht heeft voor de kernversterking in de kleinere dorpen, waar jonge gezinnen nieuwe woningen willen bouwen. De rechtszekerheid voor de zonevreemde woningen is grotendeels hersteld, maar het is nog altijd huilen met de pet op als iemand steun wil voor bijvoorbeeld renovatie.

Ik besef dat ik dit complex probleem erg vlug en algemeen behandelen. Ik beschouw dit als een inleidende discussie voor een grondige bespreking aan de hand van cijfers en statistieken. Mijnheer de minister, gaat u ermee akkoord dat er meer aandacht moet gaan naar huisvesting op het platteland? Wat is de reden voor de verschillende inkomensgrenzen en tarifiering van personen ten laste bij de toekenning van overheidssteun? Bent u bereid erop toe te zien dat in de toekomst in heel Vlaanderen dezelfde criteria worden gehanteerd voor het verstrekken van bouw- en renovatiepremies en hypothecaire leningen? Wat wilt u ondernemen voor de kernversterking in de kleinere dorpen en tegen de verkrotting van huizen op het platteland? Is het juist dat steun voor renovatie van zonevreemde woningen onmogelijk is, en zo ja, wordt daaraan verholpen?

In de toekomst is het via het nieuwe plan van de minister alvast mogelijk om met steun van de privé-sector zonnepanelen ook in de landelijke gebieden te introduceren en installeren. In elk geval kent de Westhoek meer zonnedagen dan de rest van het land. De medewerking van de privé-sector zal er wellicht gemakkelijker verlopen dan elders. Maar dat zal slechts zeer gedeeltelijk het probleem oplossen dat ik hier heb aangekaart.

De voorzitter : Mevrouw Guns heeft het woord.

Mevrouw Dominique Guns : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, terecht wordt hier gesteld dat de renovatiepremie ten tijde van minister Sauwens was beperkt tot de toen nog 13 stedelijke gebieden. Die beslissing is genomen op basis van financiële overwegingen, hoewel de meerderheid toen wel degelijk een voorstander was van de uitbreiding van het toepassingsgebied tot heel Vlaanderen. We begrijpen ook wel dat, zolang het huidige stelsel van kracht is, we daar geen wijzigingen in kunnen aanbrengen. Maar mijn fractie wil ook vragen om, indien het binnen de financiële mogelijkheden ligt, die renovatiepremie niet enkel te beperken tot de 13 steden, maar ze ook mogelijk te maken voor plattelandsgemeenten. Ook daar zijn er immers mensen die nood hebben aan het renoveren van hun woning en die ook niet altijd beschikken over de nodige middelen.

De voorzitter : Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de interpellatie van de heer Loones lijkt me zeer ter zake. Het gaat hier over een problematiek die ook wij de voorbije jaren op de agenda hebben geplaatst. Het stimuleren van kernversterkend wonen, met de klemtoon op steden, is natuurlijk een heel positief streefdoel, dat we mee willen ondersteunen. Maar we moeten anderzijds durven erkennen dat niet iedereen in de stad of in het centrum kan gaan wonen. Er zijn inderdaad bepalingen, zoals die van het RSV, die wat regels opleggen, maar het zal altijd zo zijn dat mensen op het platteland kunnen gaan wonen. Daar is ook ruimte voor in dat structuurplan.

Een huisvestingsbeleid moet dan ook voldoende aandacht hebben voor het wonen op het platteland. Mijns inziens wordt er vandaag geen woonbeleid gevoerd voor plattelandsgeregio's. Er is geen aandacht voor de specifieke problematiek van heel wat landelijke gemeenten in Vlaanderen. Dat komt het best tot uiting in de regelgeving die vandaag van toepassing is. Vorig jaar hebben we het debat gevoerd over de nieuwbouwpremie. Wil men die

Heeren

vandaag bekomen, dan moet men een woning bouwen in een woonvernieuwingsgebied of een woningbouwgebied. Een renovatiepremie is beperkt tot de 13 steden. Het verheugt me dat mevrouw Guns hier een pleidooi houdt om dit uit te breiden. Onze fractie heeft daar in het verleden meermaals voor gepleit. Wie een beleid wil voeren voor renovatie, die moet daar een prioriteit van maken. Mevrouw Guns wijst op de beperkte middelen. Dat is een terechte bekommernis, maar de vraag is : waar leg je welke prioriteit bij het woonbeleid ?

Veel gezinnen wensen vandaag een huis te kopen. Ook dat wenst men te stimuleren. Ook wat dat betreft, leggen we heel wat voorwaarden op, via het RSV. Men wil mensen stimuleren om een woning te verwerven, maar mensen buiten die 13 steden krijgen vandaag geen enkele ondersteuning van de overheid.

Ik ben blij met deze interpellatie van de heer Loones. Hij benadert dit vanuit de specifieke invalshoek van de Westhoek. Enkele jaren geleden, onder het ministerschap van de heer Peeters, vond er een eerste studie plaats naar verkrotting en leegstand. Men heeft het vandaag nog steeds over 300.000 woningen die in slechte staat zouden zijn. Het zou misschien interessant zijn om die studie te actualiseren. Uit die studie heb ik onthouden dat er zich inderdaad een grote concentratie aan slechte woningen bevindt in de Westhoek. Deze vraag is dus meer dan terecht.

We willen dus een woonbeleid voor plattelandsgemeenten ondersteunen, waarmee we niet willen zeggen dat er geen specifieke maatregelen moeten worden genomen om het wonen in steden te versterken. Dit lijkt me niet in tegenstrijd. Dit mag alleen niet ten koste gaan van wonen in de landelijke gebieden.

De voorzitter : Minister Gabriels heeft het woord.

Minister Jaak Gabriels : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, het is inderdaad belangrijk om deze problematiek in een breder kader te situeren. Het gaat hier over de vermeende achterstelling van de landelijke gebieden. We moeten voldoende aandacht besteden aan deze gebieden.

Ik treed het standpunt bij dat een degelijke, betaalbare, voldoende en rechtszekere huisvesting, ongeacht de ligging van het goed, voor elk gezin een recht is. Het Vlaamse woonbeleid is echter wel vanzelfsprekend onlosmakelijk verbonden met het

ruimtelijke verleden. We moeten die ruimtelijke keuzes respecteren. In een nog niet zo ver verleden werden nauwelijks ruimtelijke randvoorwaarden gesteld aan het wonen. Dit heeft verregaande gevolgen, ook voor de huidige Vlaamse samenleving, onder meer op het vlak van mobiliteit, draagvlak voor voorzieningen, open ruimte enzovoort.

Om deze tendens te keren werden, in de geest van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen en in uitvoering van de Vlaamse Wooncode, door de Vlaamse regering de woonvernieuwingsgebieden en de woningbouwgebieden afgebakend. Dit besluit van de Vlaamse regering dateert van 7 april 1998. Deze afbakening impliceert dat de huisvestingsinvesteringen van de Vlaamse overheid gericht worden naar gebieden die een ingrijpende kwaliteitsachterstand hebben – dus de woonvernieuwingsgebieden – en naar duidelijk afgebakende inbreidingsgerichte zones waar nog nieuwbouw kan worden gesubsidieerd – dus de woningbouwgebieden.

De afbakening van deze gebieden gebeurt op basis van een beperkt aantal objectieve criteria, met name het inwonersaantal per statistische buurt, de bevolkingsdichtheid en bijkomend voor de woonvernieuwingsgebieden twee criteria inzake de kwaliteit van de woningen. De woonvernieuwings- en woningbouwgebieden situeren zich op basis van deze criteria in heel Vlaanderen, zowel in de stedelijke als in de meer landelijke gebieden. Ik wens me niet blind te staren op hét platteland, maar richt mijn aandacht vooral op de gebieden die op basis van objectieve criteria nood hebben aan een extra stimulans vanwege de Vlaamse overheid.

Bij het vaststellen van de inkomensgrenzen die van toepassing zijn voor de diverse subsidiestelsels baseerde men zich destijds steeds op de prioritaire doelgroep, verbonden aan de aard en de omvang van wat men wou subsidiëren. Toegepast op de doelgroep van de tegemoetkomingen betekende dit dat de begunstigden van de verbeterings- en aanpassingspremie daardoor qua inkomen veel beperkter werden ingevuld dan die van de renovatiepremie, omdat verbeterings- en aanpassingswerken veel kleinschaliger van opvatting zijn dan renovatiewerken. Voor de bijzondere sociale leningen werd een algemene inkomensgrens uitgewerkt, met dien verstande dat er een hogere rentevoet wordt ingesteld voor aanvragers met een hoger inkomen. Dit is dus geen onrechtmatig bevoordelen van sommige bevolkingsgroepen, maar wel een sociale herverdeling van de beschikbare middelen naar de gezinnen die het echt nodig hebben.

Gabriels

Ik heb, met het oog op het eindigen van het impulsprogramma inzake de nieuwbouw- en renovatiepremie, de opdracht gegeven om een nieuw, algemeen premiestelsel uit te tekenen met bijzondere aandacht voor eenduidige selectiecriteria. Dit houdt gelijke inkomensgrenzen in voor alle tegemoetkomingen waarop dit nieuwe premiestelsel betrekking heeft. Aan mevrouw Guns en mevrouw Heeren wil ik zeggen dat het niet mijn bedoeling is dit te beperken tot de 13 centrumsteden, maar het uit te breiden naar alle gevallen waarin het van pas zou komen volgens de objectieve criteria.

Inzake de hypothecaire leningen wil ik streven naar vereenvoudiging en gelijkvormigheid, waar dit nodig en verantwoord is. Daartoe werd een kortlopende studieopdracht gegeven. Men is bezig de resultaten daarvan te vertalen in concrete voorstellen qua regelgeving. Mijn aandacht gaat vooral uit naar gebieden die op basis van objectieve criteria nood hebben aan een extra stimulans vanwege de Vlaamse overheid. Diezelfde criteria moeten ertoe leiden dat gebieden met een hoge verkrottingsgraad automatisch meer steun genieten, waar die ook gelegen zijn, dus zowel binnen als buiten de centrumsteden.

Deze vraag is dus nauw verbonden met het werkterrein van de ruimtelijke ordening. Bij het toekennen van steun voor de renovatie van woningen geldt namelijk de vereiste dat de werken conform de regels inzake ruimtelijke ordening moeten worden uitgevoerd. De lineaire regeling die – in feite als een overgangsregime in afwachting van de volledige implementatie van het nieuwe planningsinstrumentarium – via het decreet van 13 juli 2001 voor zonevreemde woningen werd ingevoerd, maakt een onderscheid naargelang de impact van de renovatiewerken. Werken gericht op de instandhouding zijn in principe overal mogelijk. Verbouwing kan niet in de zogenaamde kwetsbare gebieden, wat er soms toe leidt dat de eigenaar van een zonevreemde woning geen toelating krijgt om geplande werken uit te voeren. De ene zonevreemde woning is immers de andere niet, en het is onmogelijk om er één enkele regeling voor uit te werken op een permanente basis.

De Vlaamse overheid wil daarom eerst een duidelijk beeld krijgen van de situatie. We hebben aan de gemeenten de opdracht gegeven om ten laatste tegen 1 mei 2005 een structuurplan voor hun grondgebied op te stellen. Op basis daarvan worden dan de uitvoeringsplannen gemaakt. Zodra een uitvoeringsplan voor een bepaald gebied is

goedgekeurd, is voor elke zonevreemde woning binnen dit gebied meteen ook duidelijk wat de mogelijkheden en beperkingen zijn, net zoals dat in een gewone verkaveling het geval is. Zonevreemde woningen waarvan de rechtszekerheid op dergelijke wijze is hersteld, komen probleemloos in aanmerking voor ondersteuning bij renovatie, vooropgesteld dat de aanvrager aan alle andere gestelde voorwaarden voldoet.

Dan was er nog de opmerking over de zonnepanelen. Het gaat hier wel degelijk over lichtpanelen. Er moet dus niet automatisch sprake zijn van zon. Zon geeft wel licht, maar wanneer er licht is, is er niet altijd zon. De technologie die we in Vlaanderen, en onder meer in West-Vlaanderen hebben – dan denk ik aan Bekaert, aan het IMEC en aan de nieuwe implantaties die men doet via de VITO-studies –, moet ons in staat stellen om voor de sociale huisvesting meer comfort en welzijn te kunnen garanderen. Vooral in West-Vlaanderen moet dat goed nieuws zijn.

Bij de eerste beursnotering is vandaag trouwens vastgesteld dat de aandelen van Bekaert fors de hoogte in zijn gegaan. Ik wil hier van tevoren zeggen dat we geen aandelen hebben gekocht, anders zou men ons ook weer beschuldigen van voorkeuren. Dat willen we op voorhand uitsluiten.

De voorzitter : De heer Loones heeft het woord.

De heer Jan Loones : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, we nemen met veel belangstelling akte van de goede voornemens.

Er bestaat echter al heel wat cijfermateriaal. Mevrouw Heeren wees er al op. In een gemeente als Heuveland is nog steeds 35 percent van de woningen zonder klein comfort, tegenover 14 percent voor heel Vlaanderen, maar bijvoorbeeld ook 17 percent voor Gent, dat dan wel een stedelijke omgeving is. In zijn geheel scoort de Westhoek hier 24 percent. 29 percent van de Vlaamse woningen is gebouwd voor 1945. In een gemeente als Heuveland bedraagt dit aandeel 63 percent, in de Westhoek in zijn geheel 45 percent. Men moet inderdaad prioritair aandacht besteden aan een dergelijk gebied.

Mijnheer de minister, verder wees u op het inkomensgerelateerde verschillen van premies en rente. Dat moeten we uiteraard aanvaarden, maar we moeten de ligtinggerelateerde verschillen toch niet aanvaarden ? U bent daar niet op teruggekomen in uw antwoord. Ik begrijp niet dat er voor leningen van het Vlaams Woningfonds sprake is van een

Loones

vork van 30 percent – van min 10 tot plus 20 – naargelang het gebied waarin de woning ligt. Sociale voordelen kunnen toch niet gebonden zijn aan om het even welk kader dat om een andere reden is opgesteld ? Ik vind dat men sociale voordelen moet toekennen omwille van sociale motieven en dus niet omwille van dergelijke criteria, ook al zijn ze objectief. Gaat men verder met die redenering, dan zou dat – wat extreem gesteld – betekenen dat men de kindertoelage zou laten afhangen van de plaats waar men woont, zodat men de impuls kan geven om in een stedelijk gebied te gaan wonen. We moeten daar zeer voorzichtig mee zijn.

Wat de bijdrage van de minister van Economie tot de welstand van een West-Vlaams bedrijf betreft : wij kunnen dat slechts toejuichen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Robert Voorhamme tot de heer Jaak Gabriels, Vlaams minister van Economie, Buitenlandse Handel en Huisvesting, over het socialehuisvestingsdossier van de Silvertoporen in Antwerpen

Interpellatie van de heer Jo Vermeulen tot de heer Jaak Gabriels, Vlaams minister van Economie, Buitenlandse Handel en Huisvesting, over het socialehuisvestingsdossier van de Silvertoporen in Antwerpen

De voorzitter : Aan de orde zijn de samengevoegde interpellaties van de heer Voorhamme tot de heer Gabriels, Vlaams minister van Economie, Buitenlandse Handel en Huisvesting, en van de heer Vermeulen tot minister Gabriels, over het socialehuisvestingsdossier van de Silvertoporen in Antwerpen.

De heer Voorhamme heeft het woord.

De heer Robert Voorhamme : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, het dossier van de Silvertoporen is ondertussen al berucht geworden in deze commissie. Het houdt ons al geruime tijd bezig.

Onze commissie heeft de gebouwen bezocht. Toch wil ik even het geheugen opfrissen, want ik wil eraan herinneren dat er al zeer lange tijd proble-

men zijn met die gebouwen aan de Silvertoplaan. De gebouwen dateren van de jaren zeventig. Kort na de ingebruikname bleek dat er problemen waren met vochtinsijpeling en fundamentele woonkwaliteit. Er werd een proces aangespannen en een schadevergoeding uitgekeerd. Met kleinere ingrepen werd getracht er iets aan te doen, maar het mocht niet baten.

In de jaren negentig heeft de maatschappij De Goede Woning geoordeeld dat er een beslissing in de ene of andere richting moest worden genomen. Er zou worden onderzocht of een fundamentele renovatie van de gebouwen kon worden uitgevoerd, dan wel of men de gebouwen moest verlaten. Men heeft het WTCB of Wetenschappelijk Technologisch Centrum voor de Bouw aangesproken met de vraag een studie te verrichten. Uit de resultaten van de studie uit 1999 bleek dat een renovatie vanuit technisch standpunt mogelijk was en het gebouw over de bouwtechnische kwaliteiten beschikte om een ingrijpende renovatie te ondergaan die de woonkwaliteit ten gronde zou verbeteren.

Vervolgens werd door de maatschappij het initiatief genomen om daarover een wedstrijd te organiseren. Daar is heel wat om te doen geweest. Met een budget van 1,2 miljard frank moest de renovatie worden gerealiseerd. Met het resultaat van die wedstrijd werd het voorstel uiteindelijk ingediend. Er zou een bouwtechnisch verantwoorde herstelling van de woonblokken plaatsvinden. Bovendien ging het niet alleen om renovatie, maar er zou meteen aandacht worden geschonken aan een kwaliteitsvolle heraanleg van de omgeving van de blokken om de leefbaarheid daar te verbeteren.

Dit voorstel is in ruime mate met de bewoners doorgepraat. Het gaat om een 500-tal woningen. De bewoners stonden duidelijk achter dit project. Toen het dossier opnieuw ter discussie werd gesteld, hebben wij zelf een enquête laten uitvoeren waaruit nogmaals bleek dat de overgrote meerderheid van de bewoners, namelijk 66 percent, resoluut achter deze renovatie stond. Als we de twijfelers er bijnemen, komen we zelfs uit op 80 percent.

Uit een aantal bijkomende studies is gebleken dat de renovatie een zware dobber is. Hoe dan ook moet een annuïteit van 18 miljoen frank worden ingelost. Dat is een som die op de gebouwen weegt. Daarbovenop komt nog het bedrag van 1,2 miljard frank, dat weliswaar grotendeels door de Vlaamse overheid via de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij kan worden gesubsidieerd. Het is geen gemakkelijke beslissing, maar uit de studies blijkt dat een al-

Voorhamme

ternatief altijd duurder is, zowel wat de bouwkost als wat de rentabiliteit betreft.

Mijnheer de minister, er werd een degelijk onderbouwd dossier ingediend bij uw voorganger. Iedereen was ervan overtuigd dat het dossier volledig was en een voorbeeld in vergelijking met vorige dossiers die waren ingediend en al goedgekeurd. Plots deelt u echter mee dat u er een andere visie op nahoudt en het dossier in beraad wenst te houden. U klaagt de grootschaligheid van het project aan, wat haaks zou staan op de visie over sociale huisvesting waarnaar men zou moeten evolueren. Er zouden goedkopere mogelijkheden zijn via bijvoorbeeld de PPS-formule.

Ik leg er de nadruk op dat wij in juli 2002 zijn aanbeland en er reeds verschillende jaren zijn verstreken. Er is gepraat over een renovatieproject waarin de bewoners actief hebben geparticipeerd. Dat is de verdienste van de huisvestingsmaatschappij geweest.

Mijnheer de minister, wij hebben u reeds verschillende malen gevraagd wanneer u hierover een beslissing zou nemen. Een beslissing werd meermaals in het vooruitzicht gesteld. Op 21 juni 2002 lezen wij echter tot onze verbazing in de krant dat u niet de intentie hebt, in tegenstelling tot wat u daarvoor had gezegd, om over dit dossier voor de zomer nog een beslissing te nemen.

Welke argumenten hebt u daarvoor? Uw woordvoerder zegt in het krantenartikel dat u over onvoldoende gegevens beschikt. U had bijkomende vragen gesteld aan de maatschappij, waarop intussen is geantwoord. U hebt zelfs vragen gesteld die vroeger nooit aan een huisvestingsmaatschappij zijn gesteld. Toch heeft de maatschappij u daarop geantwoord. Uit de antwoorden blijkt dat er geen alternatieven voorhanden zijn, zowel wat de rentabiliteitsstudie betreft waarnaar u hebt gevraagd als mogelijke alternatieven voor sociale huisvesting van een groep van 500 woningen. Men moet niet vergeten dat er op dit ogenblik in Antwerpen nood is aan 4000 bijkomende sociale woningen. Er is dus geen ruimte voor een alternatief. Een alternatief zou een veelvoud kosten van het bedrag dat nu voorligt.

Op al uw vragen is intussen geantwoord. De enige vraag waarop niet werd geantwoord, is de volgende: heeft de maatschappij mogelijke alternatieven onderzocht? De maatschappij De Goede Woning heeft natuurlijk bij de aanvang de alterna-

tieven onderzocht en is tot de conclusie gekomen dat renovatie de beste, goedkoopste en meest aanvaardbare oplossing was voor de bewoners. Aangezien er nog geen beleidskader is dat uw visie vertolkt, weet ik niet wat u precies bedoelt met een alternatief. Er zouden mogelijkheden zijn via de PPS-formule, maar hier staat nog niets van op papier. Er is dus geen enkele houvast voor de huisvestingsmaatschappijen.

Het is op zijn minst eigenaardig dat een maatschappij die goed werk wil leveren en haar maatschappelijke plichten wil vervullen, intussen van het kastje naar de muur wordt gestuurd omdat de aangekondigde beleidsvisie nog niet in een kader werd gegoten. De maatschappij had een dossier ingediend en alle regels van het vorige beleidskader gerespecteerd. Er zijn nog dossiers geblokkeerd in afwachting van het ambitieuze programma van de regering inzake het realiseren van bijkomende woningen.

De spelregels zouden worden aangepast, ook inzake de tegemoetkomingen die bij een investeringsproject zoals dit normaal worden gedaan. U zou volgens de krant het normale subsidiepercentage eenzijdig veranderen. Ik betwijfel of het een voorbeeld van goed bestuur is om de spelregels voor projecten, die al op stapel stonden, te wijzigen. Ik zie niet in hoe u op korte termijn een volwaardig alternatief kunt uitbouwen, zonder dat dit het faillissement van de huisvestingsmaatschappij met zich meebrengt of het op straat zetten van de bewoners.

Ik kom regelmatig in de betrokken buurt en spreek met de betrokken bewoners. Het wordt moeilijk om hen te zeggen dat, ondanks het goede dossier, de overheid nog steeds geen beslissing heeft genomen en dat zij nog geruime tijd in onzekerheid moeten verkeren. Ik kan hen evenmin iets over de toekomst van de sociale huisvesting meedelen.

Ik vraag u dringend of u bereid bent om nog voor het zomerreces over dit dossier een beslissing te nemen. Aangezien het dossier in een bepaald kader totstandkwam en er intussen zoveel tijd is overheen gegaan, en bovendien uit de antwoorden op de bijkomende vragen blijkt dat geen alternatieven voorhanden zijn, vraag ik u een beslissing te nemen en de bewoners en de hele wijk te verlossen van het zwaard van Damocles dat hen boven het hoofd hangt.

De voorzitter: De heer Vermeulen heeft het woord.

De heer Jo Vermeulen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de heer Voorhamme heeft de situatie helder geschetst. Ik zal me beperken tot enkele aanvullende vragen.

De heer Voorhamme heeft gewezen op de bestuurlijke aanpak. Spelregels die geldig waren op het moment dat een dossier werd ingediend, veranderen in het vooruitzicht van een nieuwe bestuurlijke aanpak, is niet onmiddellijk blijk geven van goed bestuur.

Heeft de minister alternatieven voor de renovatie ? Het is niet de taak van een huisvestingsmaatschappij om als projectontwikkelaar op te treden en alle taken die dit met zich meebrengt, op zich te nemen. Een socialehuisvestingsmaatschappij moet zorgen voor sociale huisvesting en beschikt daarvoor over panden die al dan niet moeten worden gerenoveerd. Zij kan ook nieuwe projecten ontwikkelen, maar in casu de stedelijke huisvestingsmaatschappijen hebben het zo al moeilijk. Als er een goed dossier wordt voorgelegd, verdient dit met belangstelling te worden opgevolgd. Beschikt de minister over een concreet alternatief ?

Ten tweede, op welke termijn denkt u om 500 nieuwe woongelegenheden klaar te hebben, bovenop de 4.000 andere woongelegenheden die nog niet zijn gerealiseerd ? Ik verwijs opnieuw naar de bestaande hoge nood voor sociale huisvesting in Antwerpen, de schaarste aan gronden en de financiële situatie van de maatschappijen.

Ten derde, beseft u dat steeds opnieuw uitstellen de leefbaarheid niet ten goede komt ? Als ik het dossier tijdens de jongste maanden in ogenschouw neem, zou ik het bijna hebben over 'het beleg van de Silvertop'. Het gaat over een woonstad waar mensen leven. Die hebben natuurlijk goede en ook moeilijke kanten. Die mensen worden nu geconfronteerd met een situatie van onzekerheid. Af en toe worden verkenners uitgestuurd, al dan niet met een witte vlag in de hand, of komen er een paar diplomaten informatie halen, maar voor de bewoners blijft de situatie onzeker. Ik zou niet zeggen dat de overheid de woonketen omsingelt, maar ze houdt ze wel in haar greep. De bewoners hebben opnieuw adem en duidelijkheid nodig.

Ten vierde, welk gevolg hebt u gegeven aan de goodwill van de bewoners om werk te maken van de leefbaarheid ? Ik verwijs naar het werkbezoek en naar de petitie. In vorige discussies werd die leefbaarheid weleens in twijfel getrokken. Een aantal problemen werd gesignaleerd, maar er is ook het geloof dat leven in de wijk mogelijk is. Ik heb

het dossier nog eens bekeken. Het verraste me nogal dat het eerste probleem voor de bewoners het ontbreken van een supermarktje was. Het tweede probleem was vandalisme, het derde zwerfvuil. Vandalisme en zwerfvuil zijn niet eigen aan een woonblok, maar wel aan een stedelijke omgeving. Het gebrek aan een supermarktje is een heel specifiek probleem.

Het is opvallend dat de meeste ouderen – en het gros van de bewoners bestaat uit ouderen – het wel zien zitten om daar te wonen. U zult antwoorden dat dat logisch is omdat ze niet willen verhuizen. Welnu, gunt u die mensen dan toch het recht om niet te verhuizen. Ze zijn blij met de groene omgeving, met de rust en de ruimte, met de flattoezichters en met de voorzieningen. Ze weten natuurlijk wel dat de huurprijs zal stijgen. Dat is ook zo in nieuwe projecten. In dit dossier wordt het minimum minimorum gevraagd omdat de situatie navent is en men die wil verbeteren.

Ten vijfde, wanneer zult u over voldoende elementen beschikken om te beslissen ? De heer Voorhamme heeft er al heel wat aangehaald, onder meer inzake de rentabiliteit. Renovatie zal sowieso goedkoper zijn dan kleinschalige projecten van dezelfde omvang en grootte. Woonblokken horen bij de stedelijke context. Ze staan ook in Parijs of Amsterdam. Het kan wel zijn dat iedereen droomt van een huisje met tuintje en misschien ook nog een caravan, maar niet iedereen kan die droom waarmaken, net zo min als elke Chinees een auto kan hebben. We moeten ons daar bewust van zijn.

Ten slotte, wanneer wordt het beleg van de Silvertop opgeheven zodat de woonstad zich opnieuw kan ontwikkelen met alle kwalitatieve troeven die er voorhanden zijn ? Ik verwijs naar de plannen die op tafel liggen.

De voorzitter : De heer De Smet heeft het woord.

De heer Bart De Smet : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de vragen van de heren Voorhamme en Vermeulen tonen aan dat op het vlak van het huisvestingsbeleid door de regering vanalles wordt aangekondigd, maar dat er tegelijkertijd ook heel veel in de koelkast wordt gestopt.

Uit vorige vragen en interpellaties weten we dat de minister bij voorkeur middelen wenst te investeren in inbreidingsprojecten. De CD&V-fractie vraagt zich af hoe de mensen die nu in het Silvertopcomplex wonen via inbreidingsprojecten herhuisvest kunnen worden. Dat is een onmogelijke opgave, want het gaat over 500 appartementen.

De Smet

Mijnheer de minister, bovendien moet er rekening worden gehouden met de wensen van de bewoners zelf. Bij een bezoek ter plaatse hebben meerdere collega's kunnen vaststellen dat de bewoners van de blokken de uitlatingen over hun woonsituatie als denigrerend ervaren, dat ze er graag wonen en een oplossing willen voor hun probleem.

Mevrouw Heeren heeft het in deze commissie al dikwijls over dit dossier gehad. Ze zal het me niet kwalijk nemen dat ik aansluit bij deze vragen. De CD&V-fractie zou graag vernemen welke oplossing u in gedachten hebt.

De voorzitter : Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik sluit me aan bij de heer De Smet en wil het even hebben over het gebrek aan duidelijkheid in dit dossier en over de manier waarop de Vlaamse overheid communiceert met de Vlaamse inwoners, want die stoort me enorm. Bij het bekijken van het relaas over dit dossier, kan het ons niet verwonderen dat de kloof tussen de politiek en de burgers steeds groter wordt.

U hebt gezegd om in elk geval voor de zomer een beslissing te nemen. Vandaag zijn we 2 juli, dat is al 11 dagen na het begin van de zomer. Ik hoop in elk geval dat de beslissing er snel komt. Voor het licht aan het eind van de tunnel in zicht komt, is er natuurlijk eerst een visie nodig over de weg die u wenst in te slaan. Ik begrijp dat u werk wenst te maken van inbreiding. U moet echter ook realistisch zijn bij een aantal dossiers. Deze commissie is op werkbezoek geweest naar de Silvertoptorens. Ik denk dat we allemaal op dezelfde golfengete zaten. Spijtig genoeg was u niet aanwezig en ik weet niet of u de voorbije maanden de gelegenheid had om het complex eens te bezoeken, maar uw kabinets-medewerker was wel mee en ik ben ervan overtuigd dat hij u verslag heeft uitgebracht van wat we er hebben gezien.

Aan de hand van de kennis en ervaring die ik heb op het vlak van huisvesting, lijkt renovatie mij de enige oplossing. Er is vaak kritiek op het beheer en de professionaliteit van huisvestingsmaatschappijen, maar de maatschappijen die vandaag verantwoordelijkheid dragen voor dit dossier, hebben meer dan ooit professionalisme aan de dag gelegd. Het was en is een goed dossier. Ik begrijp absoluut niet dat u geen beslissing neemt. U zorgt er integendeel voor dat er geen duidelijkheid in de regelgeving is, u wijzigt de spelregels en zorgt er daar-

mee voor dat er evenmin duidelijkheid is in het bestuurlijk beleid. U zorgt er met andere woorden voor dat de kloof tussen de bewoners, die ook Vlaamse burgers zijn, en de politici alleen maar groter wordt.

Ik daag u uit om de beslissing – welke die ook mag zijn, maar ik hoop op renovatie – persoonlijk mee te delen aan de inwoners. Ik ben ervan overtuigd dat het voor u als minister van Huisvesting een persoonlijke verrijking zou zijn om die mensen te ontmoeten. Het recht op wonen is niet alleen ingeschreven in de Grondwet, maar is ook een recht voor elke Vlaming om een dak boven het hoofd te hebben en om een plek te hebben om te wonen, leven en werken.

De voorzitter : Mijnheer de minister, dames en heren, ook ik wil namens mijn fractie graag iets zeggen over dit dossier.

Een aantal puntjes verdienen onze aandacht. De heren Voorhamme en Vermeulen hebben zich reeds luidop afgevraagd of de mensen die in de gebouwen wonen, ongelukkig zijn. Ik denk van niet, want daarvoor zijn heel weinig indicaties. Dat ze niet ongelukkig zijn, hebben we gemerkt tijdens ons persoonlijk contact met die mensen en uit de sp.a-studie blijkt hetzelfde. Mijn partij checkt momenteel trouwens of de gegevens uit die studie kloppen, maar als daarbij eerlijk werd tewerkgegaan, dan zullen we dezelfde conclusies en resultaten hebben.

Tijdens een persoonlijk onderhoud met een aantal van de bewoners, heb ik geleerd dat er problemen zijn. Het zijn dezelfde problemen die in elk mega-wooncomplex bestaan, namelijk samenlevingsproblemen die inherent zijn aan de grootstad. Voor de bewoners zijn ze van belang en dus moet er een oplossing voor komen. Het gaat echter niet over investeringen in bakstenen en beton, maar wel in sociale structuren. Ik ben dus niet van oordeel dat het merendeel van de bewoners ongelukkig is.

Als wordt beslist om toch voor een alternatieve oplossing te gaan, zijn er dan alternatieven in Antwerpen ? Ik denk van wel. We hebben twee bezoeken gebracht in Antwerpen : een aan het Silvertopcomplex en een aan de wijk rond het Vleeshuis. Inbreiding in een oude stad is mogelijk. De enthousiaste voorzitter van de Vleeshuiswijk ziet ook alternatieven. In het Antwerpse staat momenteel een hele wijk te verkommeren : het Schipperskwartier. Dat is een van de oude harten van de stad. Als sociale bouwheren kunnen we daar op een goedkope ma-

Voorzitter

nier een volwaardig alternatief bieden voor het eventueel afbreken van hoogbouw.

De essentie van het verhaal is natuurlijk of het klopt dat het alternatief dat de woonmaatschappij aanbiedt op het vlak van kosten/baten de enige mogelijke oplossing is. We hebben natuurlijk de hele tijd alleen de mening van de woningmaatschappij zelf gehoord. Volgens de maatschappij zijn alle andere opties hoe dan ook duurder.

Mijnheer de minister, het is nu uw beurt. Als u ons van het tegendeel wilt overtuigen, dan moet u dat nu doen. U moet dan eindelijk eens cijfers op tafel leggen die de visie van de maatschappij onderuit kunnen halen. Als u uw gelijk haalt, moeten wij ons natuurlijk afvragen wat de tweede stap zal zijn. Wat gaan we dan doen met de bewoners? Naar welke oplossingen kunnen we dan op zoek gaan? Ik herhaal dat we ons er in de eerste plaats moeten van vergewissen of de stelling van de maatschappij de juiste is.

Minister Gabriëls heeft het woord.

Minister Jaak Gabriëls : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik hoop dat de vraagstellers en iedereen die zich bij de vragen heeft aangesloten, beseffen dat hun bezorgdheid ook de mijne is. Laat dat heel duidelijk zijn. Er moet een oplossing komen, maar het moet wel de beste oplossing zijn.

Ik ben amper elf maanden werkzaam in dit departement. Met de ervaring die ik in die tijd heb opgebouwd, wil ik inderdaad een richting aangeven die in de toekomst zal worden gedragen door een veel grotere maatschappelijke integratie, welzijn en geluk van de bewoners. Dat is het uitgangspunt.

Mevrouw Heeren, ik schuw geen direct contact met de bewoners. In tegenstelling tot wat de heer Voorhamme stelt, ontvang ik de jongste tijd ook brieven van mensen die duidelijk vragen naar een andere oplossing, ongeacht de enquêteresultaten. Ze tonen me aan de hand van talloze gegevens aan wat er allemaal fout loopt en die fouten hebben allemaal te maken met de constructie en de structuur van het gebouw. Er is dus geen eenduidige en klare oplossing voorhanden.

Ook als er wordt beslist tot renovatie of als er wordt geopteerd voor een duidelijke sociale mix – een optie die ik deel – zal aan een grote groep mensen een tijdelijk alternatief moeten worden ge-

boden. Dergelijke werkzaamheden zijn immers niet mogelijk als de mensen ter plaatse blijven.

Dit dossier is pas voor een eerste keer in februari van dit jaar op het kabinet terechtgekomen. Voor die tijd was er nog geen sprake van een dossier op het kabinet of bij een minister. Laat ook dat heel duidelijk zijn, wat daarover ook beweerd mag worden door sommige mensen uit de maatschappijen.

Als er 1,2 miljard frank wordt geïnvesteerd in een gebouw waarvan de opportuniteit van de constructie in vraag wordt gesteld, dan moeten we er ons goed van bewust zijn dat de problemen ook in de toekomst zullen blijven bestaan. Hoe dan ook zal men dan over enkele decennia opnieuw met dezelfde problemen worden geconfronteerd. Het is een uitstel van executie. We moeten de bestaande problemen onder ogen durven zien.

Inzake PPS is nog geen enkele concrete beslissing genomen. De PPS-formule zal een decretale onderbouw krijgen in het programmadecreet. De voorbereidingen hiervan zijn bijna afgerond. Zodra dit juridisch op poten staat, zal ik de door de Vlaamse regering goedgekeurde richtlijnen aan de SHM's doorgeven. Ik heb dit trouwens ook beloofd op de recentste algemene vergadering van de SHM's. Op die manier zullen de SHM's de kans krijgen om zich voor te bereiden om vanaf 1 januari 2003 in dit nieuwe stramien te treden. Deze voorbereiding zal ongetwijfeld resulteren in een verhoging van de bouwactiviteiten. Eenmaal een goede oplossing is gevonden, wil ik die gerust aan de betrokken bewoners uitleggen. Ik wil mijn standpunten gerust ter plaatse gaan verdedigen. Ik wil deze discussie niet ontlopen. Voor ik dat kan doen, moeten evenwel eerst een aantal knopen worden doorgehakt. Dit betekent dat de beleidsverantwoordelijken bepaalde keuzes zullen moeten maken.

Zoals ik daarnet al heb gezegd, ben ik ervan overtuigd dat het renovatieproject niet de juiste keuze is. Ik zal straks nog een aantal wetenschappelijke bronnen aanhalen die me hierin bijtreden. Wat de in het verleden gerealiseerde hoogbouwcomplexen betreft, zijn de leefbaarheidsproblemen wellicht de voornaamste oorzaak van de hele problematiek die rond deze constructies is ontstaan. Het renoveren van die hoogbouwcomplexen zal die problemen enkel bestendigen. Hoewel een verhoging van het comfort op korte termijn voor een zekere verlichting kan zorgen, zullen deze problemen zich op langere termijn opnieuw stellen. Dit past niet in een goed bestuur.

Gabriels

Met de renovatie van dit 30 jaar oude complex gaat een investering van ongeveer 30 miljoen euro gepaard. Het realiseren van een totale nieuwbouw zou eigenlijk niet veel meer kosten. Deze bedragen zijn door verschillende instanties bevestigd. Het voorliggend renovatieplan voorziet in een vergroting van de appartementen met 20 percent en, op aanraden van de architecten, op een wijziging van de sociale mix. Dit zou het herhuisvesten van heel wat mensen noodzakelijk maken. Over zo een complex dossier kan ik niet in een handomdraai beslissen.

Ik wil er trouwens op wijzen dat ik de eerste minister van Huisvesting ben die met dit dossier wordt geconfronteerd. Pas in februari 2002 heb ik dit dossier voor het eerst onder ogen gekregen. Ik ben dan ook blij dat een aantal leden van deze commissie hier regelmatig vragen over stellen. Via mijn diensten ben ik hier al sinds februari 2002 permanent mee bezig. Zoals daarnet al is gezegd, moeten we dit dossier in een algemene problematiek inpassen. Wat de uitwerking betreft, moeten we rekening houden met de mogelijkheden die de nieuwe PPS-technieken ons bieden. In overleg met de sector kunnen ook andere alternatieven worden onderzocht.

In het kader van de opmaak van de begroting 2003 heb ik ter remediëring van de financiële situatie van de grote steden een extra budget aangevraagd. Ik hoop dat de aanwezige vertegenwoordigers van de andere regeringspartijen hun minister zullen vragen om me hierin te steunen. We moeten de fundamentele vragen kunnen beantwoorden. Een werkgroep werkt de concrete modaliteiten van deze remediëring momenteel uit. De grootstedelijke SHM's maken deel uit van deze werkgroep.

De heer Vermeulen heeft me daarnet gevraagd of ik alternatieven voor de renovatie in petto heb. Buitenlandse studies en realisaties reiken voldoende alternatieven aan. De concrete invulling van dit specifiek project maakt het voorwerp uit van een net opgestart overleg.

De heer Vermeulen heeft me ook gevraagd op welke termijn de 500 noodzakelijke nieuwe woongelegenheden in Antwerpen kunnen worden gerealiseerd. Termijnen en aantallen zijn sowieso belangrijke parameters. In het geplande globale debat over de grootsteden moeten we rekening houden met de programmatie in Vlaanderen. We moeten echter ook nagaan over welke middelen de grootsteden kunnen beschikken. Aangezien alle Vlaam-

se ministers hun desiderata reeds hebben moeten indienen, heb ik al om bijkomende middelen verzocht. Ik heb in dit verband duidelijk verwezen naar het programma voor de grootsteden. Het oplossen van de financiële problemen van een aantal grootstedelijke en andere maatschappijen is uiteraard belangrijk. Het meest fundamentele probleem dat we moeten oplossen, is evenwel het probleem van de leefbaarheid van de woningen en van de omgeving voor de bewoners. Eenmaal we al deze factoren in kaart hebben gebracht, zullen we een concrete oplossing voor de problemen in Antwerpen kunnen voorstellen. Hoewel ik me hier niet op wil vastpinnen, meen ik ten laatste in de herfst van dit jaar een duidelijk antwoord op al deze vragen te kunnen geven.

Dat ik dit antwoord niet eerder zal kunnen geven, is vooral aan de begrotingsdiscussie te wijten. Zodra deze besprekingen zijn afgerond, zal ik kunnen zeggen welke middelen zijn weerhouden en wat ik concreet aan de bestaande problemen in de grootsteden wil doen. We moeten sowieso in een belangrijk inhaalprogramma voorzien. Ik hoop dat de Vlaamse regering mij hierin zal volgen. Ik zal alleszins de nodige voorstellen doen.

Er is hier daarnet gezegd dat het uitstellen van de renovatie de leefbaarheid niet ten goede zou komen. De leefbaarheid op korte en op lange termijn is precies de kern van heel het dossier. Ongeacht welke beslissing wordt genomen, moeten er voldoende begeleidende maatregelen voor de bewoners worden genomen. Indien voor een renovatie wordt gekozen, moeten de geplande werken over een periode van zes jaar worden gespreid. De SHM moet, in nauw overleg met de bewoners, een herhuisvestingsprogramma opstellen. Dit zal evenveel tijd in beslag nemen als het vinden van een alternatief.

Ik heb tijdens een werkbezoek ervaren dat de bewoners veel goede wil aan de dag leggen om aan de leefbaarheid te werken. Ik ben ervan overtuigd dat de leefbaarheid een van de belangrijkste elementen is die bij het kiezen van een oplossing aan bod moet komen. Door alle aspecten van dit dossier grondig te onderzoeken en door in overleg een oplossing te zoeken, zal ik op een duidelijke manier rekening houden met de goede wil van de bewoners. We kunnen de bewoners pas bij de gebeurtenissen betrekken als we concrete alternatieven kunnen voorstellen. We moeten de bewoners duidelijk maken dat het afwijzen van het renovatieproject er niet op neer komt dat zij de woestijn in worden gestuurd. Precies het zoeken van dit alternatief kost ons enkele maanden tijd. In dit verband

Gabriels

wil ik er echter nogmaals op wijzen dat ik pas recent met het dossier ben geconfronteerd.

De heer Vermeulen vraagt zich tevens af wanneer ik over voldoende elementen zal beschikken om een beslissing te nemen. Heel wat elementen zijn reeds bekend. De afronding is vooral afhankelijk van het overleg in de stuurgroep. Ik denk hierbij in eerste instantie aan een concreet herhuisvestingsprogramma.

De hoge kostprijs van de voorgestelde renovatie is gedeeltelijk te wijten aan de fundamentele problemen van het gebouw. In principe zou dit gebouw 55 jaar moeten meegaan. We zijn nu halfweg deze periode. De heer De Roover, de architect van het oorspronkelijke gebouw, heeft verklaard dat het geen 55 jaar zal meegaan. Hij wijt dit aan het slecht onderhoudsbeleid en aan de vele besparingen die bij het uitvoeren van de architecturale plannen zijn doorgevoerd. Volgens hem moeten we afstappen van hoogbouwprojecten en enkel nog laagbouwprojecten uitvoeren. Deze stelling illustreert de noodzaak van een grondige afweging vooraleer een definitieve beslissing kan worden genomen.

In dit verband zou ik even willen verwijzen naar een licentiaatsverhandeling van een student van de VUB over dit specifiek project. In deze verhandeling is een verklaring van de heer De Roover opgenomen: 'Uitgangspunt was dat de blokken 55 jaar zouden meegaan, mits een goed onderhoudsprogramma. De realiteit bewijst het tegendeel, wat te wijten is, enerzijds, aan een slecht onderhoudsbeleid vanwege de huisvestingsmaatschappij De Goede Woning, en, anderzijds, aan de vele besparingen bij het uitvoeren van het architecturale plan.' Een ander citaat uit deze licentiaatsverhandeling luidt als volgt: 'De enige mogelijkheid bestaat erin af te stappen van dit soort van hoogbouwprojecten en enkel aan laagbouw te doen. Dit zijn momenteel tevens trouwens doelstellingen die veel beter ingepast zijn in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, hoofdstuk 2. De afweging hoogbouw/laagbouw laten we hier terzijde, daar dit niet het centrale onderwerp uitmaakt van dit eindwerk.' Een grondiger studie, die wellicht in september 2002 zal worden afgerond, zal net dezelfde conclusies naar voren brengen. Ik ben niet blind. Ik moet hier gewoonweg rekening mee houden.

Ik wil een oplossing die de belangen van de bewoners niet schaadt. We moeten echter rekening houden met de elementen die ik daarnet heb aangehaald. We mogen de problemen van het verleden

niet bestendigen. De renovatie zou zeer veel geld kosten. Ik wil dit niet op mijn geweten hebben.

Omwille van de redenen die ik daarnet heb aangehaald, hebben we wat meer tijd nodig. Dit dossier is pas in februari 2002 op mijn kabinet beland. Ik ben trouwens de eerste minister van Huisvesting die hiermee wordt geconfronteerd.

De voorzitter : De heer Voorhamme heeft het woord.

De heer Robert Voorhamme : Naar aanleiding van de woorden van de voorzitter zou ik eerst even onze houding inzake sociale huisvesting willen verdedigen. De minister heeft blijkbaar de neiging om in dit verband een zwart-witspelletje te spelen. De mensen die voor de renovatie van deze blokken pleiten, pleiten tegelijkertijd niet tegen kleinschalige inbreidingsprojecten. Wij zijn voor kleinschalige inbreidingsprojecten. Wij zien duidelijk in welke voordelen daaraan zijn verbonden.

Ik meen een iets grotere kennis van het stedelijk weefsel te hebben dan de minister. De minister denkt blijkbaar dat hij de ambities van de Vlaamse regering in een grootstedelijk gebied als Antwerpen door middel van kleinschalige inbreidingsprojecten kan realiseren. Dit is pure onzin. De grootschalige projecten in Antwerpen omvatten ongeveer 10.000 woningen. De minister zet zich af tegen de grootschalige projecten. Ik vraag me evenwel af wat hij met al die woningen wil doen. Wil hij de zekerheid van de bewoners van deze woningen ondermijnen ?

Ik wil er trouwens op wijzen dat een aantal van deze complexen inmiddels al zijn gerenoveerd. Onderzoeken in de gerenoveerde grootschalige complexen tonen aan dat de huurders zich goed voelen. In de ogen van een niet-stedeling als de minister kan dit uiteraard vreemd overkomen. Iedereen die ooit in Antwerpen is geweest, kent de buurt De Luchtbal. De grootschalige complexen zijn gerenoveerd. De bewoners zijn uitermate tevreden over hun woonomstandigheden. Dat is de realiteit in Antwerpen.

De minister heeft daarnet verklaard dat hij pas in februari 2002 kennis heeft gemaakt met dit dossier. Ik herinner me echter dat een eerste brief over dit project op 12 september 2001 naar de minister is gestuurd. De voorganger van de minister is indertijd trouwens ook aangeschreven. Indien hij de dossiers niet aan zijn opvolger zou hebben doorgegeven, is de brief van 12 september 2001 de eerste kennismaking van de minister met dit dossier.

Minister Jaak Gabriels : Ik heb het dossier pas in februari van dit jaar op mijn bureau gekregen.

De heer Robert Voorhamme : Dat kan zijn, maar u bent hierover op 12 september aangeschreven en u werd vriendelijk uitgenodigd om ter plaatse te komen kijken, omdat de maatschappij goed genoeg beseft dat dit een omvangrijk dossier is.

Uw pleidooi tegen hoogbouw kan alleen maar ingegeven zijn door een gebrek aan kennis van het stedelijk gegeven. Nog vandaag worden in de stad hoogbouwcomplexen gebouwd. Mensen die kiezen voor de stad, hebben misschien andere voorkeuren dan mensen die voor het platteland kiezen. Ik heb daar geen waardeoordeel over uit te spreken. Ik respecteer dat aandacht wordt gevraagd voor problemen van mensen die op het platteland wonen, maar ik wil ook respect voor mensen die in steden wonen en voor hun opvattingen over wooncultuur. Uw pleidooi tegen hoogbouw is dus niet wetenschappelijk onderbouwd, maar gebaseerd op een geloof. Dat zou niet mogen voor een minister die een ernstig beleid wil voeren.

Mijnheer de minister, u zegt dat u het bewijs hebt dat met hetzelfde geld hetzelfde kan worden gerealiseerd in kleinschalige projecten. Ik zou dat bewijs willen zien. In september 2001 was u aanwezig bij de inhuldiging van het kleinschalig project aan de Kattenberg. Dat is een nieuw, kleinschalig project in Antwerpen waar u van droomt. Uit een studie blijkt dat de rentabiliteit van dit project niet zo goed is als de rentabiliteit van het project waar we nu over spreken. Ik zeg niet dat het daarom niet nodig is, maar een dossier kelderen op basis van rentabiliteit kan niet, tenzij u met concrete voorbeelden kunt aantonen dat kleinschalige invulling in die stedelijk sfeer, rekening houdend met de grondprijs, kan tegen goedkopere prijzen.

Mijnheer de minister, u kunt telkens opnieuw beweren dat er inzake kostprijs betere formules mogelijk zijn. De maatschappij De Goede Woning heeft, elke keer als u daarom vraagt, inspanningen gedaan om dat aan te tonen. U toont echter niets aan. Ik kan het ongeduld van de maatschappij begrijpen. Ze wordt om alternatieven gevraagd. Maar gegeven de noden, gegeven de grondprijzen en de beschikbare ruimte, gegeven dat het niet om 4.000 bijkomende woningen gaat, is er geen alternatief volgens de maatschappij. Dit is een cruciaal dossier. In uw plaats, mijnheer de minister, had ik gezegd dat ik ook geen alternatieven had, ofwel had ik die alternatieven gegeven.

U zegt dat dit dossier pas sinds februari op uw bureau ligt. Sinds september bent u hierover ingelicht. Als dat niet zo is, is dat een schromelijke tekortkoming van uw voorganger, en dat geloof ik niet. Voordien zat dat dossier al bij de Vlaamse overheid. Mijnheer de minister, als u het belang van dit dossier niet inziet, en niet snel uitsluitsel kunt geven, dan is dat een tekortkoming. Het wordt tijd dat u de alternatieven concreet maakt.

Mijnheer de minister, neemt u ons wel ernstig ? U citeert een fragment uit een thesis. U durft nogal. Om te zeggen dat die gebouwen niet in goede staat zijn en dat dat ligt aan het slecht onderhoud van de maatschappij, haalt u een citaat aan van architect De Roover. Mijnheer de minister, iedereen die dit dossier kent, weet dat de oorsprong van de problemen, namelijk de slechte kwaliteit van het gebouw, te vinden is bij architect De Roover, die ooit de idee heeft gehad dat hij zo'n gebouw op die manier kon optrekken.

Ik voel me niet geroepen om de deskundigheid van de mensen van het WTCB in twijfel te trekken. Ze hebben zwart op wit aangetoond dat er architecturale fouten zijn gemaakt. Het is al te gemakkelijk voor de heer De Roover om achteraf de schuld van zich af te schuiven en te zeggen dat het ligt aan het grote aantal mensen in één blok, en aan het slecht onderhoud door de maatschappij De Nieuwe Woning.

Mijnheer de minister, als u dit aanhaalt als ultiem argument om ons te overtuigen, dan neemt u ons niet ernstig. Ik ben ontgoocheld door uw antwoord.

De voorzitter : De heer Vermeulen heeft het woord.

De heer Jo Vermeulen : Vorig jaar had minister Van Grembergen een bezoek gepland aan de Silvertoptoren, waar ook het dossier van de renovatie zou worden voorgelegd. Net op de dag van het geplande bezoek gebeurde de bevoegdheidswissel, en werd u minister van Huisvesting. Het was fair van de maatschappij De Nieuwe Woning om u even de ruimte te geven. Begin september werd u uitgenodigd voor een bezoek.

Mijnheer de minister, u zegt dat er zelfs met de renovatie moet worden geherhuisvest. Vergelijk dat soort herhuisvesting niet met een volledige herhuisvesting in een nieuwe context. Maatschappijen hebben daar enige ervaring mee. Het zal moeilijk zijn, maar het kan ten minste gebeuren binnen een kader, er zijn nog wooncomplexen, men kan een timing vooropzetten, enzovoort.

Vermeulen

U spreekt ook over de architecturale toestanden. Er is de betonstructuur en er is de aankleding. De heer Voorhamme heeft verwezen naar de prefab-toestanden die werden uitgetoetst, en waarvan er nogal wat mislukt zijn. Dat heeft tot gevolg gehad dat er een renovatie nodig is. Er werd onderzocht of zo'n renovatie verantwoord was gezien de betonstructuur. Ik citeer uit het rapport van de NV Constructor : 'Het betonskelet van de Silvertop-torens kan zonder meer worden gecatalogeerd onder klasse 1, aangezien het steeds is afgeschermd geweest door een gevel en bijgevolg tot het interieur van het gebouw behoort. Klasse 1 betreft droge omgeving zoals interieur van woon- en kantoorgebouwen. In de stad Antwerpen kunnen tal van voorbeelden worden opgesomd van gebouwen opgetrokken uit gewapend beton, waarbij nog steeds geen zichtbare aantasting aanwezig is. Als markant voorbeeld vermelden we graag het pand waarin het bedrijf Constructor zelf gevestigd is en dat dateert uit 1929.' Volgens het onderzoek is er met de basisstructuur geen enkel probleem, met de aankleding en de invulling wel. De basisstructuur maakt het veel moeilijker om een invulling te geven, omdat het over kleine, beperkte ruimtes gaat.

Mijnheer de minister, ik ben ook verrast door uw pleidooi tegen hoogbouw. Een stad heeft hoogbouw, zo simpel is dat. Een stad kan niet gevuld worden met laagbouw. Dan is het misschien een groot dorp, maar een stad heeft nu eenmaal hoogbouw. Antwerpen is geen wereldstad, maar toch een van de grote Vlaamse steden.

U hebt zeer vaag geantwoord op mijn vraag naar alternatieven. U hebt naar buitenlandse voorbeelden verwezen, maar wat betekenen die hier ? U verwijst ook naar een overleg. Met wie wordt overlegd over alternatieven ? Ik heb geen concrete alternatieven gehoord. Er zijn inderdaad mogelijkheden voor inbreiding in de stad, maar het gaat over 500 woningen, bovenop 4.000 woningen, die ook nog niet gerealiseerd zijn. Laten we roeien met de riemen die we hebben. Er zijn goede riemen voorhanden.

Ik vind het moeilijk dat u woonblokken associeert met onleefbaarheid. Ik hoor dat tussen en op de lijnen. Ook dat klopt niet. Dat er problemen zijn die moeten worden aangepakt, geldt voor laagbouw, voor drukke straten, voor landelijke gemeenten, voor de groene rand, voor woonblokken, enzovoort. Die zullen overal verschillend zijn. U moet het idee dat woonblokken onleefbaar zijn, loslaten. De heer Voorhamme heeft verwezen naar de

Luchtbal. Dat is een voorbeeld van waar het goed werkt. De leefbaarheidsindex van een aantal criteria ligt daar hoger dan elders in de stad.

Mijnheer de minister, het blijft onduidelijk wanneer u genoeg elementen zult hebben om te beslissen. Het beleg van Silvertop duurt voort. Het is bijna een uithongering. Het is voor de maatschappij bijna ondoenbaar om mensen nog te laten huren. Wie wil daar nu huren ? De onzekerheid is te groot. U laat de problemen te lang aanslepen. Als u zegt dat het duurt tot het najaar, dan is het voor de maatschappij onmogelijk om met de beschikbare ruimtes iets te doen.

Mijnheer de minister, baseer u niet op een aantal brieven. Natuurlijk zijn er mensen die het daar niet meer zien zitten. Hoe langer dat dossier aansleept, hoe meer brieven u zult krijgen. Een aantal mensen ziet het wel zitten. De licentiaatsstudie ken ik niet, maar ik hoop dat dat met zwaardere argumenten wordt gestaafd.

De voorzitter : Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren : Ik sluit me aan bij de repliek van de heer Voorhamme en de heer Vermeulen. Mijnheer de minister, uw gebrek aan kennis over hoogbouw verrast me. Ik hoor nooit spreken over problemen van leefbaarheid in appartementsgebouwen die door de privé-sector worden gebouwd. Het is net alsof die daar niet bestaan, alsof die enkel in de sociale woningbouw bestaan. Het element sociale huurappartementen was juist een criterium om te worden weerhouden in het Gemeentefonds.

Ik kan me niet van de indruk ontdoen dat er vandaag in dit dossier andere agenda's spelen.

De voorzitter : Er zijn inderdaad problemen in de verschillende sociale appartementsgebouwen in Antwerpen, we moeten dat niet onder stoelen of banken steken. Er zijn problemen in de Rozemaai, in de Chicagobuilding, in Silvertop, en in de Luchtbal. Dat heeft niets met de hoogbouw zelf te maken, maar met de sociale mix in die gebouwen.

Minister Jaak Gabriels : Mijnheer de voorzitter, ik heb de indruk dat sommigen voorbarige conclusies trekken en denken dat we resoluut elke vorm van renovatie afwijzen. Ik heb duidelijk gezegd dat ik niet echt ben gewonnen voor renovatie. Ik wil eerst een zicht krijgen op de alternatieven en dat moet snel gebeuren. Ik heb de collega's die me hebben geïnterpelleerd, gezegd dat ik niet vooringenomen ben.

Gabriels

Ik wil een zicht krijgen op de beste oplossing en dat hoeft geen jaren te duren. Eerst moet er duidelijkheid komen en vervolgens moeten er definitieve keuzes worden gemaakt. Het gaat hier om het aanzienlijke bedrag van 1,2 miljard frank. Het is zelfs mogelijk dat dat niet voldoende is. Insiders zeggen me dat we meer dan dit bedrag nodig zullen hebben. Dat is mogelijk, maar ik zal me daar nu niet over uitspreken. We moeten eerst de alternatieven bespreken.

De risicograad van hoogbouw in de sociale verhuursector is veel groter dan bij normale hoogbouw. Dat moeten we durven toegeven. De mensen zitten bijna op elkaars neus en dat heeft zo zijn gevolgen voor de leefbaarheid. Bovendien is in het toewijzingsbeleid in het verleden voor bepaalde concentraties van woningen een beetje risicovol geïnvesteerd. Wij proberen dat zoveel mogelijk te vermijden.

Mijnheer Voorhamme, ik zeg u nog eens dat ik pas in februari 2002 de dossiers heb gekregen. Ik heb ze aan mijn diensten voorgelegd en ik wacht op hun antwoord. Ik heb vergelijkende gegevens opgevraagd over alternatieve oplossingen. Ik denk dat het belangrijk is dat we die alternatieve oplossingen bekijken en dat we niet blijven kakelen. Wanneer we over alle gegevens beschikken, kunnen we beslissen. We kunnen dan beslissen te renoveren omdat het alternatief te duur blijkt te zijn of niet haalbaar is. Ik sluit renovatie dus niet op voorhand uit. Ik vind het spijtig dat er wordt geprobeerd de argumenten tegen de renovatie van hoogbouw te relativiseren. We mogen immers niet vooringenomen zijn. De beste oplossing zal worden gekozen. Dat zal een oplossing zijn die een gunstige invloed heeft op de leefbaarheid voor de betrokkenen.

De heer Voorhamme heeft een beetje cynisch gedaan over PPS. Buitenlandse voorbeelden bewijzen immers dat PPS in deze context perfect kan werken, zolang ze niet als enig instrument wordt gebruikt. Alle andere instrumenten moeten immers ook werken en die worden even krachtig onderbouwd. Dat heb ik hier ook al gezegd.

Vorig jaar heb ik een kredietentransfer uitgevoerd om alle budgetten voor sociale huisvesting in hetzelfde jaar te kunnen benutten. Er is dus niet geïnvesteerd in dit project en er is zeker onrechtstreeks in geïnvesteerd.

Mijnheer Vermeulen, u sprak over beleg, maar dat is niet mijn bedoeling. Eens we duidelijke afwegingen hebben kunnen maken, wil ik aan de bewoners duidelijk zeggen wat onze bedoelingen zijn. Ik zou liever iets anders doen dan renoveren, maar indien renovatie de beste oplossing blijkt te zijn, zal ik niet aarzelen voor renovatie te kiezen. Als we renoveren op de manier die is voorgesteld, zullen we minstens voor verschillende jaren moeten zoeken naar alternatieve huisvesting. Dat zal trouwens in fasen moeten verlopen. We kunnen het gebouw pas in fasen laten leeglopen als er alternatieven zijn. Alles moet in fasen gebeuren. De mensen mogen immers niet het gevoel krijgen dat hun huisvesting wordt bedreigd.

Ik wil over dit dossier opnieuw praten als ik meer gegevens heb ontvangen. Dan zullen we op zeer korte termijn tot een zeer zinvolle en goede oplossing kunnen komen die ten voordele van de bewoners is.

Met redenen omklede moties

De voorzitter : Door de heren Voorhamme en Vermeulen en door mevrouw De Lobel en de heren Verougstraete en Penris werden tot besluit van deze interpellaties met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 16.31 uur.*
